

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α .

Emile de Girardin

Η χαρά προξενεί τρόμον (La jolie fait peur)

Πανδώρα, Αθήνα

1. τμ. 22, τχ. 510 (15 Ιουνίου 1871), σ. 133-136
2. τμ. 22, τχ. 512 (15 Ιουλίου 1871), σ. 184-188
3. τμ. 22, τχ. 513 (1 Αυγούστου 1871), σ. 207-210
4. τμ. 22, τχ. 515 (1 Σεπτεμβρίου 1871), σ. 257-261
5. τμ. 22, τχ. 516 (15 Σεπτεμβρίου 1871), σ. 284-288

1.

Η ΧΑΡΑ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΤΡΟΜΟΝ.
ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ
 THE KYPIAS EMILE DE GIRARDIN.

Πρόσωπα:

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, υίος τῆς Κ. Δεζωδιέρ.
 ΠΕΤΡΟΣ, παλαιὸς ὑπὸ κτήτης.
 ΟΚΤΑΒΙΟΣ, φίλος τοῦ Ἀδριανού.
 ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ.
 ΛΕΥΚΗ, θυγάτηρ τῆς Κ. Δεζωδιέρ.
 ΜΑΤΘΙΑΔΗ ΔΕ ΠΙΕΡΒΑΛ.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὰ περίξ τῆς Ἀβρῆς.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ, ΛΕΥΚΗ, ΟΚΤΑΒΙΟΣ, ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἡ Κ. Δεζωδιέρ κάθηται ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἡ δὲ Λευκὴ πλησίον αὐτῆς βλέπουσα τὸ ἀεροκέρτριον ἐργάζονται δὲ καὶ αἱ δύο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐργοχείρου· ὁ Ὀκτάβιος κάθηται εἰς τὸ βάθος κρατῶν βιβλίον, ἀλλὰ δὲν ἀναγινώσκει, παρατηρεῖ μετ' ἀνησυχίας τὴν Ματθίλδην ἥτις ζωγραφεῖ πλησίον τραπέζης. Καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες φοροῦσι μέγα πένθος. Σιωπὴ . . .

Ἡ Κ. Δεζωδιέρ σκέπτεται, ἀφίνει καὶ πίπτει τὸ ἐργόχειρον ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ δάκρυα καταβρέχουσι τὰς παρειάς της. Ἡ Λευκὴ τὴν παρατηρεῖ περίλυπος, σηκώνεται σπογγίζει τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς της, τὴν ἀσπάζεται, καὶ πλησιάζει τὴν Ὀκτάβιον ὅστις ἐγείρεται.

ΛΕΥΚΗ. Τί τρομερὸς καιρὸς ἀπόψε! . . τί νὰ γίνωνται ἄρα γε οἱ ταλαίπωροι ψυχράδες αἱ ὁποῖαι ἀνεχώρησαν χθὲς τὸ πρωὶ;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐπέστρεψαν εἰς τὸν λιμένα, τοὺς εἶδα ὅτε ἤμην εἰς τὸ παράλιον.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, (κατ' ἰδίαν παρατηροῦσα τὸν Ὀκτάβιον.) Ἄλλοτε, ὅτε ἤκουα τρικυμίαν ἀνετριχιάζουσα, τὸν ἐσυλλογιζόμην, καὶ ἔτρεμα! . . . Σήμερον ὁμοῦς τί μὲ μέλει διὰ τὰς τρικυμίας, καὶ τοὺς κινδύνους! . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Ἀλλοίμονον! οὔτε ἀνησυχῶ πλέον!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὁ ἄνεμος ἦτο τόσον σφοδρὸς ὥστε ἔθραυσε τὸν μέγαν ἱστὸν, ὅστις εὕρισκετο ἔμπροσθεν τῆς γειτονόσ μας Ἀναστασίας.

ΛΕΥΚΗ (εἰς τὸν Ὀκτάβιον). Σιωπὴ, μὴν ὁμιλεῖτε περὶ τῆς Ἀναστασίας εἰς τὴν μητέρα. Ἐχασε καὶ αὐτὴ τὸν υἱὸν της, πρὸ δύο χρόνων δὲν ἔχει εἰδῆσαις του.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν Λευκὴν) Ἄ! ἡ χήρα τοῦ πιλότου, εἶχεν υἱόν;

ΛΕΥΚΗ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Ὀκτάβιον) Νομίζουσι ὅτι ἐχάθη εἰς τὸ ναυάγιον τῆς Ἀμφιτέτης. Ἀλλὰ ποτὲ μὴ τὸ ἀναφέρετε ἐδῶ . . . τὸ ὄνομα μόνον τῆς Ἀναστασίας κάμνει τὴν μαμμὰν νὰ κλαίῃ . . . Τὴν ἀνεθυμίζει . . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐννοῶ . . . φίλτατε Ἀδριανέ . . . σὺ δὲ φίλος τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ν' ἀποθάνῃ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, καὶ μετὰ τόσων ἐπιτυχίαν . . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὅτε ὁ κόσμος ἤρχιζε νὰ ἐκτιμᾷ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἔργων καὶ τῶν ἀνακαλύψεων του.

ΛΕΥΚΗ. (πλησιάζουσα τὴν Ματθίλδην καὶ παρατηροῦσα τὴν εἰκόνα) Ἄ, ἰδοὺ αὐτός! ἰδοὺ τὸ γλυκὺ του βλέμμα . . . τὸ υπερήφανον ἦθος του! . . . Πρόσεξε μὴ ἴδῃ ἡ μαμμὰ αὐτὴν τὴν εἰκόνα· ὁμοιάζει τόσον ὥστε ἡμπορεῖ νὰ τὴν βλάψῃ. Ὡ ἀδελφέ μου! . . Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πάντοτε;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Παιδίον! . . . (παρατηροῦσα αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί.) Ὅταν εἶσαι μελαγχολικὴ ἔχεις τὰ μάτια του. (Τὴν ἀσπάζεται) Τοῦτον τὸν μῆνα ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρευθῶμεν.

ΛΕΥΚΗ (Κατ' ἰδίαν.) Πῶς τὴν κυττάζει!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

(Ἡ ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ βεδουσιμένη εἰς σκέψεις ἐπὶ ἀνακλίντρου, ὁ Ὀκτάβιος κάθηται ἀριστερὰ ἐπὶ ἐπέρου, ὁ ΠΕΤΡΟΣ εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βάθους καὶ κλείει τὴν θύραν. ΛΕΥΚΗ. ΜΑΤΘΙΑΔΗ ζωγραφεῖσα)

ΠΕΤΡΟΣ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀφοῦ παρετήρησε τὴν Κ. Δεζωδιέρ.) Κυρία Λευκὴ . . .

ΛΕΥΚΗ, (τὴν πλησιάζει.) Τί θέλεις Πέτρε;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὁ ἀρχιτέκτων, δηλαδὴ ὁ πρωτομά-

στορής ήλθε δι' εκείνον τὸν πλαισίτοιχον ὁ ὁποῖος ἐκρημίσθη. . . θέλει νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὴν Κυρία.

ΛΕΥΚΗ, (ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Πέτρον.) Καλά! (προχωρεῖ ὀλίγον πρὸς τὴν μητέρα ἀλλ' ἐπιστρέφει πλησίον τοῦ Πέτρου.) Ἐφερε τὸ σχέδιον τῆς ἀποθήκης τὸ ὁποῖον ἐζήτησα;

ΠΕΤΡΟΣ, (ταπεινῇ τῇ φωνῇ.) Ναί, καὶ λέγει ὅτι δὲν θὰ ἐξοδεύσετε σχεδὸν τίποτε ἐπειδὴ ἡ Κυρία ἔχει ἐδῶ ὄλον τὸ ὑλικόν. . . Προσπαθήσατε νὰ τὴν πείσατε. . . Θὰ πηγαίνῃ νὰ βλέπῃ τοὺς ἐργάτας, καὶ αὐτὸ θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ περιπατῇ καὶ νὰ ἀναπνέῃ καθαρὸν ἀέρα. . . Καλὸν καὶ τοῦτο.

ΛΕΥΚΗ. Δὲν θὰ θελήσῃ.—Τί λέγεις νὰ τὴν ζητήσω νὰ μὲ παραγγείλῃ ὑάλινον στέγασμα διὰ τὰ ἄνθη μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Διὰ τὰς τέσσαρας πορτοκαλέας;

ΛΕΥΚΗ. Θ' ἀποκτήσω καὶ ἄλλας. Ἀλλὰ ἔχει, δὲν πρέπει νὰ τῆς τὸ ζητήσω, διότι θὰ ἐννοήσῃ ὅτι περὶ αὐτῆς φροντίζω, καὶ δὲν θὰ θελήσῃ. Πρέπει νὰ πιστεύσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἀληθοῦς ἐπιθυμίας μου. . . Βλέπεις, Πέτρε, μόνη ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ ἡμπορεῖ νὰ τὴν καταπέισῃ· δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί. . . Ἄς τελειώσωμεν ἀμέσως σήμερον αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

ΛΕΥΚΗ. Ἄν παρεκάλουν τὴν Ματθίλδην.

ΠΕΤΡΟΣ. Τὴν Ματθίλδην! αὐτὴ δὲν ἠξυρεῖ ἄλλο τίποτε εἰμὴ νὰ κλαίῃ.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ νὰ ζωγραφίζῃ ἀριστουργήματα.

ΠΕΤΡ. Πᾶ! τὰ ἀριστουργήματα δὲν παρηγοροῦν.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ὁμῶς. . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (ἐξεγερθεῖσα.) Τί τρέχει;

ΛΕΥΚΗ, (πλησιάζουσα τὴν μητέρα τῆς.) Μαμμά, ὁ Πέτρος θέλει ἀφεύκτως νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν πρωτομάστορην περὶ τῆς ἀποθήκης τὴν ὁποῖαν ἐπρόκειτο νὰ κτίσῃς πρὸ τριῶν μηνῶν. . . πρὸ τοῦ δυστυχήματός μας. Τῷ λέγω ὅτι δὲν ἔχεις διάθεσιν νὰ ἐνασχολῆσαι εἰς τοιαῦτα πράγματα, ὅτι τώρα δὲν ἡμπορεῖς νὰ σκεφθῆς περὶ αὐτῶν. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀκούει. . . εἶναι τρελλός. . . θέλει νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπον ἐδῶ. . . λέγει ὅτι δὲν θὰ ἐξοδεύσῃς σχεδὸν τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ, (πλησιάζων.) Τίποτε. . . κυρία, τίποτε.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ὅτι μάλιστα ἡμποροῦν νὰ προσθέσουν εἰς τὸ κτίριον μικρὸν στέγασμα, διὰ τὰ ἄνθη μου, διὰ νὰ ἐνασχολοῦμαι περιποιημένη αὐτά.

ΠΕΤΡΟΣ, (κατ' ἰδίαν.) Πολὺ καλά.

ΛΕΥΚΗ. Ὅτι αὐτὸ θὰ μὲ διασκεδάζῃ. Ἄ Θεέ μου! δὲν ἔχω ἀνάγκην διασκεδάσεως. . . δὲν θέλω νὰ διασκεδάσω. . . Καὶ ἔπειτα δὲν ἀγαπῶ πλέον τὰ ἄνθη. (Ἐπαρτέρχεται εἰς τὸ μέσον τοῦ θεάτρου.)

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (κατ' ἰδίαν.) Ἀγαπητόν μου τέχνην! Λιωνίως κλαίει! . . τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωῆς

εἶν' ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς. . . Τὰ ὠραία τῆς χρώματα μαραίνονται. . . (Μεγαλοφώνως.) Ἄλλοτε ἡγάπας τὰ ἄνθη!

ΛΕΥΚΗ. Ναί, τότε. . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Τότε δὲν τὰ ἐπεριποιεῖσο μόνη σου. . . Ἀλλὰ πρέπει τοῦλάχιστον νὰ φυλάζωμεν ἐκείνα τὰ ὁποῖα ἡγάπῃς. . . εἶναι προσηφιλῆς ἐνθύμησις. Ὁ Πέτρος ἔχει δίκαιον, κόρη μου, πηγαίνω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν πρωτομάστορην.

ΛΕΥΚΗ, (ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Πέτρον.) Ἄκουεις;

ΠΕΤΡΟΣ. Εἶναι συγχωρημένη πονηρία. (Κατ' ἰδίαν.) Εἶναι ὁ δαίμων τοῦ ἀγαθοῦ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Πέτρε, πήγαινε νὰ ἀνοίξῃς τὴν θύραν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑποστατικοῦ. (Ὁ Πέτρος ἐξέρχεται.—Κατ' ἰδίαν.) Ἄς εἶναι, θάβρος. (Μεγαλοφώνως.) Ἐλα, Δευκὴ, πρέπει νὰ δώσῃς τὴν γνώμην σου, ἀφοῦ πρόκειται περὶ σοῦ. (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς Δευκῆς.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ, ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ (ἐγειρόμενος καὶ κλείων τὴν θύραν). Μόνοι, μίαν στιγμὴν, κατὰ τύχην. . . (πλησιάζει τὴν Ματθίλδην ἣτις ἐγείρεται καὶ ἴσταται ἀκίνητος). Πρὸς Θεοῦ, ἀκούσατέ με, σὰς ἰκετεύω! Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὑποσχεθῶ εἰς τὸν πατέρα σας ὅτι ταχέως θὰ ἐπιστρέψετε πλησίον του. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Σὰς τὸ εἶπα ἤδη, θέλω, καὶ πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Πρέπει νὰ κατοικήσατε μὲ τοὺς γονεῖς σας, εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἡ οἰκογένειά μου εἶναι αὐτὴ. . . ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρευθῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐννοῶ νὰ θελήσατε νὰ τὸν κλυῖσατε πλησίον τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς μητρὸς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς λύπης· ἀλλὰ μετὰ τρεῖς μῆνας πένθους, νομίζω. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἄ! Κύριε, ἂν ἤμην χήρα του θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ φέρω τὸ πένθος του καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τότε θὰ ἦτο διάφορον. . . ἡ ἐθιμοταξία. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Καὶ τί ὀνομάζετε ἐθιμοταξίαν; Κλαίω ὁμοῦ μὲ ἐκείνους οἵτινες ἔχουν τὴν αὐτὴν λύπην μὲ ἐμέ· ἰδοὺ τί ἐννοῶ ἐγὼ ἐθιμοταξίαν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐχετε χρεὸς ὡς θυγάτηρ. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ εἶναι καὶ μήτηρ μου.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἀλλὰ τέλος ὁ πατήρ σας. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ὁ πατήρ μου ἐνυμφρέθη ἐκ δευτέρου, εἶναι εὐτυχής. Δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐμοῦ καὶ εἰ-

μει βεβαιία ὅτι ἄνευ τῶν . . . περιττῶν παρατηρήσεων σας . . . ὁ πατήρ μου οὐδὲ κἀν θὰ ἐσκέπτετο νὰ μὲ ἀνακαλέσῃ εἰς Παρισίους.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὑποφέρει γνωρίζων τὴν σφοδρὰν ἀπελπισίαν σας! . . . Σὰς ἀγαπᾶ, εἶναι ὑπερήφανος δι' ὑμᾶς, διὰ τὰς ἐπιτυχίας σας. Κατέχετε ἴσπιν θέσιν πρὸς τοὺς περιφημοτέρους καλλιτέχνας, καὶ τὴν καταστρέφετε εἰς δάκρυα καὶ πένθιμον ἀργίαν. . . Ὁ πατήρ σας ἔχει δίκαιον . . . λέγει ὅτι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὴ ἡ τέχνη θὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ, ὅτι δὲν θὰ ἠμπορῆτε πλέον νὰ ζωγραφίζετε . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Αἶ! πολὺ κλά! δὲν θὰ ζωγραφίσω πλέον.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὅτι θὰ ἀσθενήσετε καὶ θ' ἀποθάνετε . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Μάλιστα, θὰ ἀποθάνω.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα . . . Ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἐπιτυχία σας δὲν τὸ ἐπιτρέπουν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Αἶ! καὶ τί μὲ μέλει τώρα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου! Ὁ Ἀδριανὸς δὲν ὑπάρχει πλέον . . . Ἡ ἱκανότης μου! Δὲν ἐπιθυμῶ πλέον (πλησιάζουσα εἰς τὴν τράπεζαν ἐφ' ἧς ἐζωγράφει) εἰμὴ τὴν δύναμιν ὥστε νὰ ἀποτελειώσω τὴν εἰκόνα του. ὦ! πόσον ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ὁμοιάσῃ . . . εἰς περικαλλῆ εἰκόνα νὰ διασώσω τὴν μνήμην του . . . Ἀγαπητὴ ζωγραφία, τελευταῖόν μου ἔργον! . . . Ἀλλὰ . . . ἄνευ ἐκείνου! . . . νὰ διαφιλονεικῶ εἰς τὸν θάνατον τοὺς ἀπολεσθέντας χαρακτῆράς του. Ἄ! εἶναι φοβερόν. (Στηρίζει τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν κλαίει).

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πῶς ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ, νὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ, νὰ τρέχῃ νὰ κάμῃ τὸν γυρὸν τοῦ κόσμου! Πῶς ἠμπορεῖ τις νὰ ταξιδεύῃ ὅταν ἀγαπᾶται! Ἀλλὰ ἐγώ, Ματθίλδην, ἂν μὲ ἠγάπας ὀλίγον, ὀλίγον μόνον, ποτὲ δὲν θὰ εἶχα τὴν γενναιότητα νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω! ὄχι, θὰ ἔζων βλέπων σε ζῶσαν. Δὲν θὰ ὠνειρευόμην οὔτε δόξαν, οὔτε μταίαν λάμψιν τοῦ ὀνόματός μου . . . Ἡ ἰδικὴ σου γλυκεῖα δόξα θὰ μὲ ἤρκει! οὐδὲν εὐγενέστερον θὰ ἐπιθύμουν παρὰ νὰ σὲ βοηθῶ νὰ λάμπῃς σὺ δι' ἡμᾶς, νὰ σὲ βοηθῶ εἰς τὰ ἔργα σου, θὰ ἐγινόμην ὁ ὑπρέτης τῆς μεγαλοφυίας σου, καὶ ἡ μετριόφρων ἐνταυτῷ καὶ ὑπερήφανος αὐτὴ θέσις θὰ μὲ ἤρκει. Ἄ! ἐγὼ δὲν εἶμαι φιλοδοξος . . . ἀγαπῶ! (Ἡ Ματθίλδην ἐγείρει τὴν κεφαλὴν, καὶ κρύπτει τὴν εἰκόνα ἐντὸς τῆς τραπέζης). Ἀναμφιβόλως σας ἠγάπα, εἶχε δι' ὑμᾶς σπουδαίαν ἀγάπην! ἀλλὰ ἂν ἠσθάνετο ἔρωτα, ἀληθῆ ἔρωτα (ἡ Ματθίλδην ἐγείρεται) ἂν καὶ θυμῶνατε, σας τὸ ἐπαναλαμβάνω . . . δὲν θὰ ἀνεχώρει.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἠγάπων! διότι

ἡ φιλοδοξία του μὲ ἤρσκει. . . αὐτὴ ἡ δίψα τῆς φήμης, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ φέρῃ ἀξιοπρεπῶς ὄνομα ἤδη ἔνδοξον εἰς τὴν ἰστορίαν τῆς πατρίδος του. Ἐπρωτίμα, λέγετε, νὰ κινδυνεύσῃ, νὰ καταφρονήσῃ μυρίους θανάτους ἢ νὰ μὲνῃ ἀχρηστος καὶ ἀγνωστος πλησίον μου. Ἀλλὰ αὐτὴ ἦτο δι' ἐμὲ ἡ ἀξία του, αὐτὴ ἡ τόλμη μὲ εἴλκυσε πρὸς αὐτόν. Ὁ Ἀδριανὸς δὲν μὲ ἠγάπα! Αὐτὸ θέλετε ἐπιμόνως νὰ μὲ εἰπῆτε! ἔστω. . . Τὸ ἐνόησα καὶ σὰς ἀπαντῶ ὅτι προτιμῶ τὴν ἥρωϊκὴν ἐκείνην ἀδιανοήσιαν, τὴν ἔνδοξον ἐκείνην ἐγκατάλειψιν, ἢ τὸ ἀποκλειστικὸν πάθος, τὴν αἰώνιαν τρυφερότητα τὴν ὁποίαν πᾶς ἄλλος θὰ ἐτόλμα νὰ μὲ προσφέρῃ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Εἶσαι ἄδικος, Ματθίλδην, δὲν ἤξεζα τὸσάυτην ἀγανάκτησιν. Κατὰ τί σὲ προσέβαλα τόσον σκληρῶς;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, (μετ' ὀργῆς.) Μὲ ἀγαπᾶς.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Καὶ τοῦτο εἶναι ἔγκλημα;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ναί! . . . διότι κλαίω τὸν φίλον σου.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Δὲν τὸν ἐγνωρίζετε ἀκόμῃ ἐν ᾧ σας ἠγάπων ἤδη. Τότε ὁ ἔρωσ μου δὲν σας παρώρριζε.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. (ἀποτόμως.) Ἐγέλων μὲ αὐτόν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. ὦ! εἴσθε ἀνηλιθῆς! Θέλετε λοιπὸν νὰ μὲ ἀπελπίζετε; . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἄφοῦ στίς θέλετε νὰ μὲ παρηγορήσετε! . . . δὲν αἰσθάνεσθε λοιπὸν ὅτι αἱ ἐλπίδες σας μὲ προσβάλλουν καὶ μὲ ταπεινώνουν; Νὰ ὁμιλήτε περὶ ἔρωτος, ἐν ᾧ ἐγὼ κλαίω, εἶναι ὡς νὰ μὲ λέγετε ὅτι ἔχω καρδίαν ἀπιστον, ὅτι δὲν ἔχω μνήμην, δὲν ἔχω ὀρθοκσίαν, δὲν ἔχω αἰδῶ! . . . Ἀλλ' ἐὰν ἐπαρηγορούμην θὰ ἤμην ἐλευσινῆ, θὰ ἐμίσειον τὸν ἑαυτόν μου! . . . Ἡ ἀπελπισία τώρα εἶναι ἡ μόνη μου ἀξία! ζῶ μόνον διὰ νὰ διατηρῶ εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν μνήμην, τὴν εἰκόνα του, διὰ νὰ ἐξακολουθῶ τὰς σκέψεις τοῦ ζῶ διὰ νὰ τὸν ἐπικαλοῦμαι, νὰ τὸν κλαίω, νὰ τὸν ἀγαπῶ! . . . Καὶ ἔρχεσθε . . . καὶ τολμᾶτε! . . . (Διέρχεται τὴν σκηνήν.) ὦ! αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ ἐξαγριώνει! . . . Τολμᾶτε νὰ μὲ εἰπῆτε, εἰς ἐμὲ: «Σὰς ἀγαπῶ, λησμονήσατέ τον, ἄς τὸν λησμονήσωμεν ὁμοῦ!» Καὶ ἀπορεῖτε διότι ἐργίζομαι! . . . ὦ! ἀλλ' ἐγὼ ἀπορῶ διότι τόσῃ ὥρῃν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σας ἀκούω! Ἐρχεται ἐδῶ νὰ ἀριθμῆσῃ τὰ δάκρυά μου καὶ νὰ μάθῃ ἂν ἀρχίζουσι νὰ ξηραίνωνται! καὶ ἐλπίζει. . . εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐλπίζῃ . . . καὶ τολμᾶ νὰ ὀνειρεύεται ὅτι θὰ μὲ παρηγορήσῃ. . . διότι μὲ ἀγαπᾶ αὐτὸς, καὶ θὰ κατορθώσῃ νὰ μὲ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ἀδριανὸς δὲν μὲ ἠγάπα! . . . Ἀδριανέ! ὦ Θεέ μου! Αὐτὸς ἦτο ὁ φίλος σου;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἦσυχάσετε, σας ἰκετεύω! ἔχω ἄδικον . . . ἀλλὰ εἶμαι τόσον δυστυχῆς βλέπων ὅτι ὑποφέρετε! . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Θέλω νὰ ὑποφέρω.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὁ Θεὸς εἶναι μάρτυς μου ὅτι καὶ

τὴν ζωὴν μου θὰ ἐδίδα διὰ τὰ σὰς σώσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπελπισίαν ἣτις σὰς θανατόνει.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Δὲν θέλω κάνεις νὰ μὲ σώσῃ, δὲν θέλω κάνεις νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ἐμέ, δὲν θέλω κάνεις νὰ μὲ ἀγαπᾷ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ματθίλδη!

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἀφήσατέ με! Ἀφήσατέ με! (*Ἐξέρχεται βιαίως, ἡ θύρα μένει ἀνοιχτὴ καὶ φαίνεται ὁ Πέτρος κρατῶν σάρωθρον ἐκ πτερῶν.*)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΟΚΤΑΒΙΟΣ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Πρὸς Θεοῦ! . . . (*Καταβαίνει τὴν σκηνὴν, δεξιὰ.*) Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ἐγκαταλείψω! . . . Αὐτὴ ἡ ἀπελπισία εἶναι τρέλλα. . . Ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν τὰς μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. *Καταθέτει τὸ σάρωθρον καὶ κλείει τὴν θύραν.*) Τί τρέχει λοιπὸν; Τὴν πειράζετε.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Προσπαθῶ νὰ τὴν παρηγορήσω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ παρηγορηθῇ! . . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἀλλὰ δὲν βλέπεις, Πέτρε, πόσον ἡ λύπη τὴν ἠφάνισε; . . . πόσον ἠλλαξε; πόσον ἐγινεν ὠχρὰ!

ΠΕΤΡΟΣ. Τί σὰς μέλει; Δότε με τὴν ἄδειαν, τέκνον μου, νὰ σὰς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς. Δὲν κάμνετε καλὰ ν' ἀγαπᾶτε τὴν κυρίαν Πιερβάλ. Ἦτο ἡ μνηστὴ τοῦ Ἀδριανοῦ πρέπει νὰ τὴν σεβασθῆτε! . . . Καὶ ἔπειτα εἶναι γυνὴ ἣτις δὲν σὰς ἀρμόζει· σεῖς μονογενὴς υἱὸς τοῦ πλουσιωτέρου μας ναυπηγοῦ, πρέπει νὰ ζήσετε εἰς τὸ Ἄβρ, ἡσύχως, ἐμπορικῶς εὐτυχῆς· πρέπει νὰ νομφευθῆτε μικρὰν καλὴν νῆαν, ἄνευ μεγαλοφυΐας, ἣτις θὰ ἔχη μὲν πνεῦμα, δὲν θὰ εἶναι ὅμως καλλιτέχνης, δὲν θὰ κάμῃ μὲν τὴν εἰκόνα σας, ἀλλὰ οὔτε οὐδενὸς ἄλλου, καὶ μόνον ὑμᾶς θ' ἀγαπᾷ. Ἐγὼ γνωρίζω αὐτὰ τὰ πράγματα, αὐτὴ ποτὲ δὲν θὰ σὰς ἀγαπήσῃ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (*κἀθηται δεξιὰ*) Ἐχεις δίκαιον, Πέτρε, πρέπει νὰ τὴν λησμονήσω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἵπάρχουν τόσαι ἄλλαι νῆαι! Διὰ τί ἐπιμένετε εἰς αὐτὴν ἣτις δὲν σὰς θέλει;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Θ' ἀναχωρήσω ἀπόψε.

ΠΕΤΡΟΣ (*δυσσηρημέτος.*) Διὰ τί ν' ἀναχωρήσετε;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τῆ προξενῶ δυσαρέσκειαν.

ΠΕΤΡΟΣ (*μετὰ πονηρίας*) Δὲν προξενεῖτε δυσαρέσκειαν εἰς ὅλους ἐδῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τί ἐννοεῖς;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐννοῶ ὅτι εἶναι καὶ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα εἰσθε πολὺ εὐχάριστος . . . εἰς ἐμέ . . . παραδείγματος χάριν . . . εἰς τὴν Κυρίαν . . . εἰς τὴν Κυρίαν Λευκὴν . . . ἰδοὺ ἀξιόβαστος κόρη! . . . ναὶ

μὲν δὲν τὴν ἐπαινοῦν εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἰς τὴν Ἀθήνῃ, ἀλλὰ . . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ναί, νομίζω ὅτι θὰ γίνῃ ὠραία.

ΠΕΤΡΟΣ. (*κατ' ἰδίαν*) Θὰ γίνῃ! . . . βλέπω καὶ τὰς θέλει ἐτοιμοὺς τὰς ὠραίας . . . Δὲν ὑποπτεύεται ὅτι ἡ μικρὰ Λευκὴ τὸν ἀγαπᾷ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐχει ἤδη πολὺ πνεῦμα.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ παιδείαν! καὶ εἶναι τόσον εὐθυμὸς ὅταν δὲν εἶναι λυπημένη! . . . Ἄ! αὐτὴ ἂν ἤθελε κάνεις νὰ τὴν παρηγορήσῃ δὲν θὰ ἐφαίνετο ἀπότομος (*ὁ Ὀκτάβιος σιωπᾷ.*) (*κατ' ἰδίαν*) Δὲν ἐννοεῖ . . . δὲν βλέπει τίποτε. Δίκαιον ἔχουν νὰ λέγουν ὅτι ὁ ἔρως εἶναι τυφλός . . . δι' ἔλα.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Πέτρε, αὐριον θὰ εἶμαι εἰς Παρισίους.

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐριον;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἄν ἡ Κυρία δὲ Πιερβάλ ἀσθενήσῃ, ἡ ἡ Κυρία Δεζωβιέρ ἔχει ἀνάγκην ἐμοῦ γράψε με.

ΠΕΤΡΟΣ. Νὰ παρηγορηθῆ τις καὶ νὰ διασκεδάζῃ τρεῖς γυναῖκας ἀπελπισμένας δὲν εἶναι εὐκαλον, καὶ τώρα ποῦ θὰ εἶμαι μόνος. . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω· ἀνετράφην εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ σας Ἀδριανοῦ, καὶ ἂν δὲν εἶμαι μέλος τῆς οἰκογενείας . . .

ΠΕΤΡΟΣ. ὦ! ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διὰ νὰ ᾔναι τις μέλος οἰκογενείας.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Εἶμαι ὅμως κατὰ τὴν καρδίαν, τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν μνήμην.

ΠΕΤΡΟΣ. (*κατ' ἰδίαν*) Τί ἀνόητος ποῦ εἶναι!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὁ Ἀδριανὸς μὲ μετεχειρίζετο ὡς ἀδελφόν του, θὰ εἶμαι υἱὸς διὰ τὴν μητέρα του.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ζητῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Κάμε εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἡμπορέσω νὰ ἀναχωρήσω ἀπόψε. (*ἔξέρχεται*)

(*Ἐπεται συνέχεια.*)

2. Η ΧΑΡΑ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΤΡΟΜΟΝ.

(Συνέχεια. 18^η φυλλάδ. 510.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ (μόνος). Ο ταλαίπωρος νέος, κάμνει ὅ,τι εἴμπορεῖ . . . πρέπει νὰ εἶμαι δίκαιος, εἶναι ἀφωσιωμένος, καὶ ἂν δὲν ἔβλεπε τὴν Λευκὴν ὅτε ἦτο πολὺ νέα, πρὸ καιροῦ θὰ ἦτο τρελλὸς δι' αὐτήν· ἀλλὰ εἶναι τόσο εὐμορφος! θὰ τὴν παρατηρήσῃ ἐπὶ τέλους. (Βλέπων εἰσερχομένην τὴν Λευκὴν ἐνθακρῶν). Αὐτὴ εἶναι! . . . αἰωνίως κλαίει . . . εἶναι ἀπελπιστικόν . . . (Κλείει τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΛΕΥΚΗ.

ΠΕΤΡΟΣ. Κυρία Λευκὴ, τί κάμνετε λοιπόν; μὲ ὑπεσχέθητε νὰ μὴν κλαίετε πλέον. (Κάθεται πλησίον της).

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ, Πέτρε. Γνωρίζεις ἐκείνας τὰς ὠραίας παιωνίας; τὰς ὁποίας πρὸ δύο ἐτῶν ἐφυτεύσαμεν, ὁ Ἄδριανὸς καὶ ἐγώ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν μεγάλην πρασιάν. Αἴ λοιπόν;

ΛΕΥΚΗ. Λοιπόν, Πέτρε, τώρα ἤνθησαν, καὶ εἶναι τόσο ὠραία, τόσο ὠραία! . . . ᾧ! τί δυστυχία!

ΠΕΤΡΟΣ (*τεταραγμένος*). Δὲν βλέπω τὴν δυστυχίαν . . . Ἐμπρός, θάρρος.

ΛΕΥΚΗ. (*κλαίουσα*). Δὲν βλέπεις τὴν δυστυχίαν! . . . λοιπόν δὲν ἐννοεῖς τίποτε! ὁ ταλαίπωρος ἀδελφός μου! τὰς εἶχαμεν φυτεύσει μαζύ . . . μαζύ! καὶ τώρα μόνη τὰς βλέπω ν' ἀνθίζουν! . .

ΠΕΤΡΟΣ (*συγκεκατημένος*). Ἐννοῶ . . . ἐννοῶ . . . ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε λυπηρότερον τοῦ συνήθους.

ΛΕΥΚΗ (*ἐγειρομένη μεταβαίνει πρὸς τὰ ἀριστερά· ὡσαύτως καὶ ὁ Πέτρος ἐγείρεται*). Ἐχει δίκαιον, ἀλλὰ τὰ εἶχα λησμονήσει αὐτὰ τὰ ἄνθη . . . ἐπεριπάτουν ἡσύχως εἰς τὴν δεινροστοιχίαν τῶν λευκῶν, ὅπου πρὸ ἑκτῶν ἡμερῶν δὲν εἶχα ὑπάγει . . . Αἶφνης εἰς τὴν στροφὴν τῆς δεινροστοιχίας, βλέπω μεταξὺ τῆς χλόης μέγαν σωρὸν μεγάλων ἀνθῶν κοκκίνων! . . . καὶ τί ὠραῖον κόκκινον! . . . ἀνεγνώρισα ὅτι ἦσαν ἐκεῖνα τὰ ὁποία . . . τότε . . . δὲν τὸ ἐπερίμενα καὶ ἐταράχθην· ἐσκίφθην ὅτι ἐκεῖνος . . . δὲν θὰ τὰ ἴδῃ ποτέ! . . . καὶ αὐτὸ τόσο μὲ ἐτάραξεν, ὥστε ἐφυγα τρέχουσα διὰ νὰ μὴ ἴδῃ ἢ μὲ μὰ ὅτι κλαίω.

ΠΕΤΡΟΣ (*ᾠρητισμένος*). ᾧ! αὐτὰ εἶναι παιδαριώδη, ἔπρεπε νὰ τὸ προβλέψετε, τί διάβολον! εἶναι πράγμα ἀπλούστατον, συμβαῖνον καθ' ἡμέραν. Φυτεύεις θάμνον μὲ κάποιον ἄλλον, χάριν διασκεδάσεως, καὶ ὅταν ἔρχεται ἡ ἀνοιξίς, ὁ ἄλλος μὲ τὴν ὁποιον . . . τὸ ἐφύτευσε . . . δὲν φαίνεται πλέον εἰς τὸν κήπον . . . κόπτεις τὰ ἄνθη . . . ἄνευ αὐτοῦ . . . ὁ κόσμος ὅλος τὸ γνωρίζει . . . δὲν βλέπω αἰτίαν δακρῶν (*Κλαίει καὶ δυσχεραίνει*). Ἐμπρός, ἔμπρός! Ἔσο γενναϊότερα, καὶ συλλογίσου ὅτι ἐάν δὲν προσέξῃς νέον δυστύχημα εἴμπορεῖ νὰ συμβῇ. Ναι, ἀγαπητῆ μου Λευκῆ, σὲ τὸ εἶπα ἤδη, ἡ μήτηρ σου μὲ ἀνησυχεῖ, ἡ ὑγεία τῆς δὲν ἀναλαμβάνει. Κλαίει νύκτας ὀλοκλήρους, ὁ παραμικρὸς κρότος τῆ φέρει παλμούς, ἐνεκα τῶν ὁποίων ὠχρῶ καὶ ἐρυθρῶ ἀκαταπαύστως . . . Ἄς μὴ ἀπατώμεθα, ἐάν δὲν συμφωνήσωμεν ὅλοι διὰ νὰ τὴν διασκεδάσωμεν καὶ τῆ ἀποδώσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ζωῆς, ἡ λύπη θὰ τὴν φονεύσῃ.

ΛΕΥΚΗ. Τί νὰ κάμωμεν, Πέτρε; πῶς νὰ τὴν θεραπεύσωμεν;

ΠΕΤΡΟΣ. Πρέπει πρῶτον νὰ μὴ κλαίῃς ἀδιακόπως, καθὼς κάμνεις, πρέπει νὰ τὴν διασκεδάσῃς, γὰρ τὴν ἀναγκάσῃς νὰ ἐξέρχεται.

ΛΕΥΚΗ. Αὐτὸ μάλιστα ἔκαμα, καὶ ἤμην πρὸ ὀλίγου πολὺ εὐχαριστημένη . . . Ὀμιλεῖ μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος . . . ἐγένετο λόγος διὰ τὰς ἐργασίας· οἱ ἐργάται θὰ ἔλθουν τὴν δευτέραν. Ἐχαιρόμην τόσο, διότι συγκατετέθη εἰς ὅτι τῆ ἐζήτησα, ὅτε εἶδον τὰ ἄθλια ἐκεῖνα ἄνθη καὶ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Πάλιν! Δὲν θέλω πλέον νὰ προσφέρῃς ἐνώπιόν μου τὸ ὄνομα τῶν κακῶν ἐκείνων ἀνθῶν! . . . Σπρόγγυσε τὰ μάτια σου· καὶ πήγαινε νὰ εὕρῃς τὴν μητέρα σου . . . τρέχουσα . . . αὐτὸ θὰ σὲ δώσῃ χρῶμα . . . Καὶ πρὸ πάντων κρύψε τὰ ἔγνη τῶν δακρῶν . . . Προσπάθησε νὰ μειδιάσῃς ὀλίγον, σοφίσου τίποτε εὐχάριστον . . . ὑπόθεσε ὅτι καλὸς νέος, ὃς τις φαίνεται ὅτι δὲν σὲ συλλογίζεται, ἔρχεται ἐξαίφνης καὶ σὲ ζητεῖ εἰς γάμον.

ΛΕΥΚΗ. Καλὸς νέος;

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν ὀμιλῶ περὶ τοῦ κυρίου Ὀκταβίου.

ΛΕΥΚΗ. (*μειδιῶσα*) Τοῦ κυρίου Ὀκταβίου!

ΠΕΤΡΟΣ. Ἄ! Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἴδου τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μειδιάμα· ἡ χαρὰ ὄλων . . . Χρόνους καὶ καιροῦ δὲν τὸ εἶδαμεν! Μειδιάσε, μειδιάσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὴν μητέρα σου . . . πήγαινε, πήγαινε· αὐτὸ θὰ τὴν ὠρελήσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο . . .

ΛΕΥΚΗ. ᾧ! εἶσαι καλὸς, Πέτρε, πάντοτε μὲ ἐμπνέεις γενναϊότητα! Εἶχαμεν ὅλοι παραζαλισθῆ . . . καὶ σὺ ὑπῆρξες ὁ πατὴρ μας! . . . μὲ τὴν λεπτότητα ἐπεριποιήθης τὴν μητέρα μου, τόσο ἐπιτηδείως τὴν προσετοίμασες νὰ ἀκούσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν τρομερὰν ἐκείνην δυστυχίαν! . . . Δὲν λέγω τίποτε, ἀλλὰ αἰσθάνομαι τί σὲ χρεωστοῦμεν. Ναι, ἡσύχασε, σὲ γνωρίζω καὶ σὲ ἀγαπῶ πολὺ! Ἀλλὰ βλέπω ὅτι καὶ σὺ κλαίεις, σὲ ἔπιασα! δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὲ ἐπιπλήξῃς! . . .

ΠΕΤΡΟΣ, (*κλαίων*). Λέγεις πράγματα . . . (*δυσανασχέτων*) ἡσύχασε, μὴ με συγκινηθῆς, μὴ με ἀφαιρῆς τὴν δύναμίν μου.

ΛΕΥΚΗ. Πῶς! Δὲν θέλεις νὰ σὲ εἶπω ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι εἶσαι καλός; . . . Αἴ! λοιπόν θὰ σὲ εἶπω ὅτι εἶσαι ἐξυπνότατος.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐγώ;

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ὅτι ἂν καὶ ἔχεις βλακῶδες ὕφος καὶ φορεῖς σκουλαρίκια . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐχω ὕφος βλακῶδες;

ΛΕΥΚΗ. Ναι.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἄ! . . . Αἴ! λοιπόν! ἂν καὶ ἔχω βλακῶδες ὕφος καὶ φορῶ σκουλαρίκια τί ἠξεύρω νὰ κάμω;

ΛΕΥΚΗ. ἠξεύρεις νὰ μαντεύῃς πράγματα μυστηριώδη τὰ ὁποία κάνεις ἄλλος δὲν μαντεύει . . . Ἐμπατεύεις εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΕΤΡΟΣ. (μειδιῶν) Αἴ! τί σημαίνει τοῦτο; Ἐξήγησόν μου.

ΔΕΥΚΗ. Ὅχι, ὅχι, δὲν θέλω . . . δὲν θέλω νὰ εἶπω τίποτε περισσότερον· θέλω μόνον νὰ σὲ ἀποδείξω ὅτι σὲ γνωρίζω, ὅτι ἐκτιμῶ κατ' ἀξίαν τὰς πράξεις σου καὶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀλλὰ τέλος πρέπει . . .

ΔΕΥΚΗ. Ἄρκει, ἄρκει! . . . ἡ μαμμά μὲ περιμένει διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἰγίαινε! (Ἐπιστρέφουσα ἀριστερόθεν τοῦ Πέτρου, ταπεινῆ τῆ φωνῆ) Δὲν εἶπες τίποτε εἰς κἀνένα, Πέτρε, ἀλήθεια;

ΠΕΤΡΟΣ. (πονηρῶς) Περὶ τίνας πράγματα;

ΔΕΥΚΗ. Περὶ τῶν ἀνακαλύψεών σου.

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅχι.

ΔΕΥΚΗ. Ὡ! σὲ παρηκαλῶ, φύλαξε τὸ μυστικόν . . . ἐάν ἡ μαμμά τὸ ἐνόει . . . θὰ ἐλυπαίτο ἀκόμη περισσότερον . . . Ἐπίειτα καὶ ἐγὼ, Πέτρε, ἔχω ἀξιοπρέπειαν . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Τὸ κάτω κάτω, ἴσως δὲν εἶναι καὶ ἀληθινόν.

ΔΕΥΚΗ. (ζωηρῶς) Ὡ! ἀληθέστατον.

ΠΕΤΡΟΣ. (δμοίως) Ἄ! λοιπὸν ὁμολογεῖς;

ΔΕΥΚΗ. Τίποτε . . . τίποτε . . . Ἰγίαινε, Πέτρε, ὑγίαινε! (ἐξέρχεται καὶ ἡ θύρα κλείεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΠΕΤΡΟΣ (μόνος).

Ἀγγελικὴ κόρη! αὐτοῦ τοῦ εἶδους αἱ γυναῖκες μὲ ἀρέσκουν! αὐτὰς ἀγαπῶ. (Καταβαίνει καὶ ἀνοίγει τὸ παράθυρον). Δὲν ἀγαπῶ τοὺς μεγαλοσχημούς ἐκείνους χαρακτηῖρας μὲ τὰ μεγάλα αἰσθηματὰ μὲ τρομάζουν. (πλησιάζει τὴν τράπεζαν εἰς τὴν ἐστίαν). Ἡ περὶφημος Ματθίλδη τὴν ὁποίαν ὅλοι ἀγαποῦν, ἐμὲ μὲ ἀγριεύει. Τὴν ὀνομάζουν γυναῖκα μεγαλοφυῆ . . . αἱ καλὰ! καὶ τί μὲ μέλει ἐμὲ διὰ τὴν μεγαλοφυῆν τῆς! δὲν μὲ μέλει καθόλου, τὸ λέγω μετὰ παρρησίας. (Τοποθετεῖ θρανίον ἐπὶ τοῦ προσκηνίου). Ἡ μόνη συγγνώμη διὰ τὴν μεγαλοφυῆν τῆς εἶναι ὅτι ἐζωγράφησεν ὥραιον εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ μας τέκνου· ἂν καὶ τῷ ἔδωκεν ἦθος ζωερὸν καὶ αὐστηρὸν τὸ ὅποιον δὲν εἶχε . . . τὸ ὅποιον δὲν ἔχει . . . διότι ὅσον καὶ ἂν κλαίουν . . . ἐγὼ εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ ὅτι ἀπέθανεν. Ὅταν μὲ διηγούνται ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ φρικώδους θανάτου του, καὶ μὲ δεικνύουν τὰ φερέματά του τρυπημένα ἀπὸ σφαῖρας, τὰ γράμματα τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν ἐπάνω του, τὸ χαρτοφυλάκιον, τὰ χαρτῖα του, ἐκεῖνα ἐκεῖ (δεικνύει τὴν πρὸς ἀριστέραν θύραν) ἐν τούτοις πάλιν ἐγὼ λέγω ὅτι ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀποδεικνύουν τίποτε. (Τινάσσει

τὰ προσκεφάλαια τοῦ ἀνακλίντρον). Ἡ ἔκθεσις τοῦ πλοιαρχοῦ βεβαιώνει ὅτι τὰ ἐνδύματα ταῦτα ἐκάλυπταν τὸ σῶμα νέου ἀποθανόντος πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ κατήντων ἀγνωρίστα. Λοιπὸν δὲν ἦτο αὐτός! . . . Δὲν εἶναι ἄρα γε δυνατόν νὰ εἶχε δανείσει τὰ ἐνδύματά του εἰς κἀνένα φίλον, εἰς κἀνένα σύντροπον; Ἴσως νὰ εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν ἀγρίων, ἴσως νὰ τρέχη κίνδυνον, μέγαν κίνδυνον . . . εἰς τὸν χαρακτηῖρά του δὲν ἤρμοζε ν' ἀποθάνη, ν' ἀποθάνη νέος . . . αὐτὸς τὸν ὅποιον ὁ θάνατος τοσάκις ἀντίκρουσε . . . καὶ ὅς τις τόσον ἐπιτηδεύει τὸν ἀπέφυγεν! . . . Ὅταν ἐνθυμούμαι τοὺς κινδύνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, ὅχι, δὲν ἀποφασίζω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ βίος ἐξαίφνης τὸν ἐγκατέλειψε. Μίαν ἡμέραν—ἦτο τότε πέντε ἔτην,—ἐπαίζαμεν μαζὺ, ἔτρεχα κατόπιν τοῦ εἰς τὴν ὄρμην τοῦ δρόμου γίνεται ἔξω φρενῶν, πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον, πηδᾷ καὶ γίνεται ἄφαντος . . . ἀπὸ τὸ δεύτερον πάτωμα . . . Φωνάζω, τρέχω εἰς τὸ παράθυρον, κοιτάζω κάτω . . . ἐνόμιζα ὅτι θὰ τὸν ἴδω κατὰ γῆς, ἄψυχον . . . καὶ ὅμως διόλου . . . ὁ παλληκαρὸς μου ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ φερέματό του εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος· ἐστήλωσε τὰ μικρά του ποδιάρια εἰς τὰς κηλικίδας καὶ κρατούμενος μὲ τὰς χεῖρας, ἐκύτταζε φαιδρῶς ὑψηλὰ καὶ μὲ ἐπερίμενε. «Δὲν θὰ μὲ πιάσης, ἐφώναζε, δὲν θὰ μὲ πιάσης!» Ἄ! δυστυχῆ, τί τρόμος! Τοῦτο μὲ ἔκαμε καὶ ἠσθένησα τρεῖς ἑβδομάδας . . . καὶ ἐκεῖνος ἐγέλα. Καὶ μίαν ἄλλην ἡμέραν ὅτε ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν σωστὰ μέσα εἰς τὸ δίκτυον τοῦ μπάριμπα Κώστα, ὅς τις ἀμέσως τὸν ἐψάρευσε, μαζὺ μὲ δύο πείστοφαις. Καὶ ὅταν . . . ἂ πᾶ! δὲν τελειῶνω . . . αἰωνίως αὐτὰ συνέβαινον . . . θαύματα τὰ ὁποῖα ἀπεδείκνυον πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἠθέλην ἀργότερα. Καὶ θέλουν νὰ μὲ πείσουν ὅτι ἔλθειναι ἄγριοι, ἄνθρωποι μπηδαμνοὶ, ἄνθρωποι ὀλόγυμοι, θὰ ἐτόλμων νὰ ἐγγίψουν τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο παιδίον; Ὅχι . . . δὲν εἶναι δυνατόν! καὶ διὰ τοῦτο ἐγὼ τὸν περιμένω! Νὰ τὸν ἔβλεπα νὰ εἰσῆρχετο τώρα διὰ μιᾶς, δὲν θὰ ἐτρόμαζα . . . δὲν θὰ μὲ ἔκαμνε κἀμμίαν ἐντύπωσιν. Μὲ φαίνεται ἀδιακόπως ὅτι θὰ παρουσιασθῆ, ὅτι θὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν του (Ἡ θύρα τοῦ βάνθους ἀνοίγεται, καὶ φαίνεται νέος ὅς τις ἴσταται καὶ ἀκούει), τὴν καλὴν καὶ ὥραιαν φωνὴν του δυνατὴν καὶ βροντώδη, καὶ ὅτι θὰ φωνάξῃ καθὼς ἄλλοτε ὅταν ἐπέστραφεν ἀπὸ τὰς σοφὰς ἐκδρομάς του εἰς τὸ παράλιον. «Ἦλθα! ἦλθα! γέρο Πέτρε, δὲν ἔφαγα τίποτε πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν, γρήγορα μίαν ὀμελέτταν! . . . (Ἐπεται συνέχεια.)

3.

Η ΧΑΡΑ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΤΡΟΜΟΝ.

(Τέλος. Ἰδε φυλλ. 84Σ.)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ.

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἴδου ἐγὼ, γέρο Πέτρε, δὲν ἔφαγα τίποτε πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων γρήγορα μία ὀμελίττα. (Ἀποθέτει τὸν πῖλον αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνάκλιτρον ἐκ δεξιῶν, καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν σκηνήν.)

ΠΕΤΡΟΣ. (ἀπολιθωθείς ὅτε εἶδε τὸν Ἀδριανόν) Ἄ!

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Τί ἔχεις, Πέτρε; τρέμεις ὄλος . . . Δὲν μ' ἐπερίμενες; . . . Σὲ προειδοποίησα. . . (Ἐγκαλιέται τὸν Πέτρον κλοροῦμένον). Λοιπόν! Πέτρε! Πέτρε! ἔλα εἰς τὸν ἐκυτόν σου. . . (Πρὸς τὸν Πέτρον ἀτερίζοντα καὶ ζητοῦντα νὰ ἀναγκωρίσῃ αὐτόν.) Ἐγὼ εἶμαι!

(α) Διχίση, ἀπὸ τοῦ δικίου, σύνθηες, ἐν Μάνη λίαν, σημαίνον τὸ ἐπαρκεῖν. Ἄν δὲν διχίση τὸ πανί, ἔτει ἂν δὲν ἐπαρκέσῃ τὸ πανί, νὰ φέρῃ καὶ ἄλλα πράγματα.

ΠΕΤΡΟΣ. (μετὰ ἀλοφυρμούς.) Ἐπαιδί μου! πόσον εἶμαι εὐτυχής! (Ἀσπάζεται τὸν Ἀδριανόν).

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Πλὴν, Πέτρε, δὲν ἐννοῶ τὴν παραγῆν σου. . . Δὲν ἔλαθες λοιπὸν τὰ δύο μου γράμματα;

ΠΕΤΡΟΣ. Τίποτε, τίποτε!

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καὶ ὅμως τὸ γράμμα μου θὰ ἔφθασε χθές.

ΠΕΤΡΟΣ. Χθές! . . . Ἀφοῦ δὲν περιμένομεν πλέον τίποτε ἀπὸ σᾶς, δὲν μὲ στέλλουν πλέον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πάσεως.

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καλὰ, καὶ δὲν ἔχετε νὰ λάβετε ἄλλοθεν γράμματα;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅσον δι' αὐτὰ ἔρχονται ὅταν θέλουν.

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καὶ ἡ μάνα μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Πιστεύει ὅτι ἐπνίγης.

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ὅτι ἐπνίγην!

ΠΕΤΡΟΣ. Ἢ ἡ ταλαίπωρος! . . . Κύριέ μου!

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ὅθεν δὲν ἤξεύρει τὴν ἐπιστροφὴν μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Μήπως τὸ ἤξευρα ἐγώ; . . . Ὅταν ἤλθετ' εἰδὼ δὲν σᾶς εἶδε κανεὶς;

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Κανεὶς! . . . Ἐπαραξενεύθη μάλιστα ὅταν δὲν σᾶς εἶδα ὄλους νὰ ἔλθετε εἰς προὔπαντησίν μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Εἰς προὔπαντησίν σας! νόστιμος εἶσθε! . . . Ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐπιπτεν ἀπόπληκτος . . . Εὐτυχῶς ἔχω κεφάλι. Ἐλα νὰ ἰδῶμεν τί θὰ κάμωμεν . . . αἱ ταλαίπωροι γυναῖκες θ' ἀποθάνουν . . . Πρέπει νὰ τὰς προετοιμάσωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον . . . Δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου . . . δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ ὑπομείνουν ὡς ἐγώ . . .

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἀγαπητέ μου Πέτρε, τρέμεις διὰ τὴν μητέρα μου. Τόσον λοιπὸν πάσχει ὥστε νὰ φοβῆσαι μήπως τὴν καταβάλλῃ ἡ παρουσία μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Πάσχει καὶ πολὺ . . . Πλὴν δὲν ἀνησυχεῖ πλέον ἢ λύπη τὴν κατέβαλεν, ἡ χαρὰ θὰ τὴν ἀναστήσῃ δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὴν σκοτώσῃ ἡ αἰφνιδική παρουσία σου. Ἡ πρώτη στιγμή θὰ εἶναι τρομαρά! . . . Δὲν ἤξεύρω . . . Ζητῶ νὰ εὔρω . . . καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ τὴν εἰδοποιήσω περὶ τοῦ θανάτου σου. Τρεῖς ὥρας ἔμεινον ἀναίσθητος . . . Καὶ ὅμως τὴν εἶχα προετοιμάσει ἀγάλλ' ἀγάλλια.

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ταλαίπωρος μήτηρ! . . . πῶς εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ!

ΠΕΤΡΟΣ. Σιώπα καὶ μὲ προξενεῖς τρόμον.

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ χαρὰ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Νομίζω ὅτι μόλις σὲ ἰδεὶ καὶ θ' ἀποθάνῃ . . . αὐτὸ νομίζω . . . πρέπει ἀφεύκτως ἡ ἀδελφή σου . . .

ΛΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ναι, ἡ Λευκὴ θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μας . . . Πόσον καιρὸν δὲν τὴν εἶδα! θὰ εἶναι τώρα ὠραία.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί ἦτον ὠραία, εἶναι ἀκόμη πλὴν ἀφότου ἀπέθανες κλαίει τόσον! . . .

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἡ ταλαίπωρος ἀδελφή μου. Καί ἡ Κ. Περέρβαλ;

ΠΕΤΡΟΣ. Εἴν' ἰδῶ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καί ἡ Ματθίλδη ἐδῶ εἶναι;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀφοῦ ἀπέθανες δὲν ἀφῆκε τὴν οἰογένησιαν . . .

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ὁ Πέτρε μου! Τί εὐτυχία! (τὸν ἐγκαλιέται σπεύδων.) Καί μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε;

ΠΕΤΡΟΣ. Κλαίει ἡμέραν καὶ νύκτα. Ζωγραφίζει τὴν εἰκόνα σου. Πόσον θὰ χαρῆ! . . . Πλὴν δὲν πρέπει νὰ τὴν τρομάξωμεν, διότι αὐτὴ δὲν θ' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ θὰ τρελλαθῇ. Θεέ μου, Θεέ μου! τί θὰ κάμω αὐτὰς τὰς γυναίκας! Πῶς νὰ τὰς προειδοποιήσω; πῶς νὰ τὸ εἰπῶ; . . . Ὁ νοῦς μου σαλεύει.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἰσα, ἴσα, διὰ ν' ἀποφύγωμεν αὐτὰ δὲν ἔγραψα. Ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ Ἄβρ ἔμαθα ὅτι διεδόθη ὁ θάνατός μου, καὶ διὰ τοῦτο σὲ παρήγγειλα νὰ προετοιμάσῃς τὰ πράγματα . . .

ΠΕΤΡΟΣ. (ἀκούων) Σιωπὴ!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Τί δυστυχία νὰ μὴ λάβῃς τὸ γράμμα μου!

ΠΕΤΡΟΣ. Σιωπὴ σὲ λέγω! αὐτὴ εἶναι.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ποία;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἡ Κυρία.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἡ μάνα μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀκούω τὰ ἀδύνατα βήματά της . . . Στέκεται εἰς τὸ μέσον τῆς σκάλας. . . Ναί αὐτὴ εἶναι. Ποῦ νὰ σὲ κρύψω; . . .

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Εἰς τὸν κοιτῶνά μου. (τρέχει πρὸς αὐτὸν ἐξ ἀριστερῶν).

ΠΕΤΡΟΣ. Ἡ Κυρία ἔχει τὸ κλειδί . . . δὲν ἐμβαίνει κανεὶς εἰς αὐτόν.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Εἰς τὸν ἐξώστην.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐξῶ; . . . ἀλλὰ θὰ σὲ ἰδοῦν . . . Τὸν σῦρτην . . . τὸν σῦρτην . . . Ὅχι . . . θὰ ὑποπτευθῇ καὶ θὰ θελήσῃ νὰ ἐμβῇ . . . Ἄ! ἀς φράξωμεν τὴν θύραν . . . Γρήγορα . . . βοήθησέ με!

(Σύρει τὸ ἀνάκλιτρον πρὸς δεξιὰ καὶ θέτει αὐτὸ ὀπισθερ τῆς θύρας βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα θέτει θρανίον πρὸ τοῦ ἀνακλίτρον.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ (γονυπετής πρὸ τοῦ ἀνακλίτρον)

ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ (ὀπισθερ τῆς θύρας).

ΑΔΡΙΑΝΟΣ (χρυπτόμενος ὀπισθερ ἐκ δεξιῶν).

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ (προσκαθοῦσα ν' ἀνοίξῃ) Πέτρε!

ΠΕΤΡΟΣ. (σιγαλὰ πρὸς τὸν Ἀδριανόν) Ἄς φωνάζῃ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Μανοῦλά μου!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (ἡμιορλούουσα τὴν θύραν) Πέτρε!

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅρισατε, Κυρία. Ἐνόμιζα ὅτι ὅλοι εἶναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔβαλα ἄνω κάτω τὰ ἐπιπλα, διότι εἶχεν ἀνάγκην καθαρότητος ἡ αἴθουσα. Ἀγαπᾶτε νὰ σύρω τὰ πράγματα διὰ νὰ . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ὅχι· ἔλθα μόνον νὰ λάβω τὴν Σύνοφίν μου· θὰ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστραν, δὸς μὲ τὴν, Πέτρε.

ΠΕΤΡΟΣ. Εὐθὺς, Κυρία. (Ἦθῶν πάντοτε τὸ ἀνάκλιτρον πρὸς τὴν θύραν, κεύει πρὸς τὸν Ἀδριανόν, ὅστις λαβὼν τὴν Σύνοφιν καθαρίζει αὐτὴν· καὶ ἀρεὶ τὰ δῶση αὐτὴν εἰς τὸν περιμέροτα Πέτρον, ἐγχειρίζει ἀγαθῆς εἰς τὴν μητέρα του.) Αὐτὴ εἶναι, Κυρία!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Αὐτὴ, εὐχαριστῶ (ἀπέρχεται).

ΠΕΤΡΟΣ (ἰδὼν αὐτὴν ἀναχωροῦσαν κλείει τὴν θύραν καὶ πίπτει εἰς τὸ ἀνάκλιτρον.) Ἐπνίγην εἰς τὸν ἰδρῶτα.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (βλέπων ἀπὸ τοῦ παραθύρου) Πέτρε μου, τὴν βλέπω. . . ὡ πῶς ἔγεινεν ὠχρὰ! Πῶς ἤλλαξεν ἡ ταλαίπωρος μάνα μου. (κλαίει.)

ΠΕΤΡΟΣ (ἀποσύρων τὸν Ἀδριανόν ἀπὸ τοῦ παραθύρου.) Καὶ ἐγὼ πόσον ἤλλαξα! . . . ὅλη σχεδὸν ἡ κεφαλὴ μου ἄσπρισε.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Πόσον μ' ἀγαπᾷ ἡ ἀθλία! Καὶ νὰ μὴν ἠμπορῶ νὰ τρέξω . . . νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ . . . νὰ τὴν σφίξω εἰς τὸ στῆθος μου! . . . τί δυστυχία! . . . (τείνει πρὸς αὐτὴν μακρόθεν τὰς χεῖρας).

ΠΕΤΡΟΣ (ὀρμήσας πρὸς αὐτόν) Ἐναγκαλίσου ἐμὲ τοῦλάχιστον, θὰ ἀνακουφισθῆς ἑπωσοῦν (ὁ Ἀδριανὸς τὸν ἀσπάζεται μετὰ συγκινησέως) Ἐν ὄσῳ δὲν ἔχεις κἀνενα ἄλλον νὰ ἐναγκαλισθῆς κατὰ προτίμησιν, προσπάθησε νὰ παρηγορηθῆς ἄλλως πως. (Μεταβαίνει ἀριστερὰ, ὁ δὲ Ἀδριανὸς πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον) Χάριτι θεία, ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος (ἀποσύρων τὸν Ἀδριανόν ἀπὸ τοῦ παραθύρου) Κρύψου λοιπόν . . . ἂν στρέψῃ τὴν κεφαλὴν;

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Δὲν ἤξεύρεις πόσον ἠδονὴν αἰσθάνομαι νὰ τὴν βλέπω! . . . Θὰ εἰπῆς, Πέτρε, ὅτι εἶμαι τῶς, πλὴν δὲν ἤξεύρεις πόσον εὐχαριστοῦμαι κλαίω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐν τοσοῦτῳ πρέπει νὰ τὰ συμφωνήσωμεν . . . μόνον μίαν ὥραν ἔχομεν ἀκόμη . . . Πλὴν τίς ἔρχεται; . . . γρήγορα τὸν σῦρτην.

ΛΕΥΚΗ. (ἐξῶθεν χροῦουσα τὴν θύραν) Πέτρε..

ΠΕΤΡΟΣ (ταπεινῆ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Ἀδριανόν.) Ἡ ἀδελφή σου.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἡ Λευκὴ;

ΛΕΥΚΗ. Πέτρε! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Ἄ! οἱ νέοι ἔχουν δύναμιν νὰ ὑποφέρουν τὴν αἰφνιδίαν εὐτυχίαν . . . ἄφες με μόνον νὰ

τὴν προειδοποίησά . . . Κρύψου ὀπίσω ἀπὸ τὸ παρπέτασμα. (δεικνύει τὸ παράθυρον).

ΛΕΥΚΗ. Ἄνοιξε λοιπὸν!

ΠΕΤΡΟΣ. Ἰδοὺ! ἰδοὺ!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

ΛΕΥΚΗ, ΠΕΤΡΟΣ, ΔΑΡΙΑΝΟΣ,
(χωρὶς τὰ φαίνονται.)

ΠΕΤΡΟΣ. (ἀπουύρει τὸ ἀνάκλιτρον καὶ τὸν σύρτην). Ἄ! σεις εἴσθε, κυρία; (ἐσκοριζέει τὰ δ-
πικλα μορμυρίζων χαροποιῶς).

ΛΕΥΚΗ. Διὰ τί ἐκλείσθης, Πέτρε;

ΠΕΤΡΟΣ. Διὰ τί; . . . διὰ νὰ . . . διὰ νὰ μὴ εὐγη εἴξω ἢ σκόνη.

ΛΕΥΚΗ. Ἡ σκόνη! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. (κατ' ἰδίαν). Τί εἶπα;

ΛΕΥΚΗ. (μεταβαίνουσα πρὸς ἀριστερὰν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἔργου αὐτῆς.) Ἡ μαμά ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τὴν Μαθθίλδην . . . Δὲν ἠθέλησαν νὰ μ' ἐπάρουν κ' ἐμέ . . . ὑπῆγα τὸ πρῶτ, διότι ἐνόμιζα ὅτι ἡ μαμά δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ εὐγῆ σήμερον. . . Ναι, Πέτρε, ἔχεις δίκαιον, τὴν ἔβλεπα πρὸ ὀλίγου εἶναι πολλὰ καταβεβλημένη ἢ λύπη αὐτὴ τὴν ἐφόνευσε. (Προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐστίαν ἵνα εὐρῆ τὸ φαλλιδίον της.)

ΠΕΤΡΟΣ. (ἀναλαβὼν τὸ πτερόν ἐσκοριζέει τὰ ἐπιπλα.) Ἡ λύπη . . . ναι . . . τρώντι ἢ λύπη . . . (μορμυρίζει). Πᾶ! πᾶ!

ΛΕΥΚΗ. (ἀνακόπτουσα τὸ βῆμα). Τί ἔχεις σήμερον;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐγὼ . . . τίποτε . . . Πᾶ! πᾶ!

ΛΕΥΚΗ. (στρέφουσα τὸ πρόσωπον.) Σὲ ὀμιλῶ διὰ τὴν ἀνησυχίαν μου καὶ σὺ δὲν με ἀκούεις.

ΠΕΤΡΟΣ. Μάλιστα, κυρία, μάλιστα . . . Πᾶ! πᾶ!

ΛΕΥΚΗ. Μὲ φαίνεται ὅτι τραγουδεῖς! . . . Σὺ, Πέτρε, σὺ τραγουδεῖς! τί τρέχει; (ἔρχεται πλησίον του.) Πέτρε, σήμερον με φαίνεσαι νέος! . . . δὲν εἶναι φυσικόν . . . συνέβη τίποτε; . . . τί τρέχει;

ΠΕΤΡΟΣ. Εἶμαι ἀλλοιωμένος . . . ἔ; . . . Εἶμαι βέβαια, διότι πρὸ ὀλίγου ἐσυγμνήθην, ἐταράχθην σφοδρότατα, καὶ ἀκόμη δὲν ἠμπορῶ νὰ συνέλθω.

ΛΕΥΚΗ. Ἐσυγμνήθης εὐχαριστῶς βέβαια, διότι σὲ ἀκούω καὶ τραγουδεῖς.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, κυρία.

ΛΕΥΚΗ. Εὐχαριστῶς διὰ σέ.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ δι' ἐμέ καὶ διὰ σᾶς.

ΛΕΥΚΗ. Ναι, ἔχεις δίκαιον, τὸ ἴδιον εἶναι πλὴν δὲν ἔχεις παιδί.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐγὼ εἶμαι τὸ παιδί μου, ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ του.

ΛΕΥΚΗ. Λοιπὸν εἰς ἡμᾶς συνέβη ἢ εὐτυχία;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι . . . ναι, κυρία.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ποία;

ΠΕΤΡΟΣ. Προφητεύσατέ τὴν, μαντεύσατέ τὴν.

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μαντεύσω . . . ὁ ἀδελφός μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Μάλιστα.

ΛΕΥΚΗ. Σὲ ἔγραψε;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐλα, ἔλα.

ΛΕΥΚΗ. Ζῆ; δὲν ἦτον λοιπὸν ἀληθινόν; ἔφθασε εἰς τὸ Ἄβρ;

ΠΕΤΡΟΣ. Τὸ ἐμάθετε λοιπὸν;

ΛΕΥΚΗ. Ὄχι, τὸ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Κ. Λευκή, ἔχετε δύναμιν ψυχῆς, γενναιότητα, ἀταραξίαν . . .

ΛΕΥΚΗ. Εἰπέ με ὅ,τι θέλεις . . . τὸ βλέπεις, ὁ Θεὸς με προετοίμασε.

ΠΕΤΡΟΣ. Λοιπὸν, ἀφοῦ ὁ Θεὸς σᾶς προετοίμασε, δὲν μένει εἰς ἐμέ τί νὰ κάμω . . . πλὴν δὲν θὰ λειποθυμήσετε . . .

ΛΕΥΚΗ. Ἐγὼ! . . . εἶναι ἐδῶ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐδῶ.

ΛΕΥΚΗ. Θὰ τὸν ἰδῶμεν εὐθύς;

ΠΕΤΡΟΣ. Θὰ τὸν ἰδῆτε εὐθύς.

ΛΕΥΚΗ. (γορυπειήσασα). Ὡ μάνα μου!

ΔΑΡΙΑΝΟΣ. (ἐξερχόμενος ὀπισθεν τῆς Λευκῆς λέγει κατ' ἰδίαν.) Ἡ ταλαίπωρος ἀδελφή μου!

ΛΕΥΚΗ. (βλέπουσα πῆριξ.) Ποῦ εἶναι λοιπὸν;

ΔΑΡΙΑΝΟΣ. (δεξιᾶ.) Λευκή!

ΛΕΥΚΗ. (πάντοτε γορυπειῆς, τείνει τὰς χεῖρας.) Ἀδριανέ! . . . Ἐλα, ἔλα, δὲν φοβοῦμαι.

ΔΑΡΙΑΝΟΣ. (τρέχει καὶ ἀγεῖρει αὐτὴν ἐντὸς τῆς ἀγκάλης του.) Ἀδελφή μου, ἀγαπητή μου Λευκή. Τί εὐτυχία!

ΛΕΥΚΗ, (μεταφέρει αὐτὸν πρὸς ἀριστερά.) Ὡ μαμά μου! τί χαρά! . . . Ἐνα μόνον μῆνα ἀνργοπορούσες ἀκόμη, Ἀδριανέ, δὲν θὰ τὴν εὐρισκες. Καὶ ἡ Μαθθίλδη! θ' ἀναστηθῆ! Καὶ τὰς τρεῖς μᾶς ἀνέστησες. Δόξα σοι ὁ Θεός! . . . Κύτταξέ με, Ἀδριανέ . . . Εἶσαι ὁ ἴδιος . . . Ἐ Πέτρε! . . . Ὁ Ἀδριανός. Σὲ εἶχαν φονεύσει οἱ ἄγριοι;

ΔΑΡΙΑΝΟΣ. Ὄχι, ὅπως διόλου . . . Εἶχα τρεῖς σφαῖρας εἰς τὸ σῶμα καὶ ἔπεσα ἀναισθητός . . . Ἐπῆραν τὰ ροῦχά μου καὶ μ' ἀφήκαν. Ἐσώθην ὡς ἐκ θαύματος.

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν τὸ ἔλεγα; . . . Θαῦμα!

ΔΑΡΙΑΝΟΣ. Μία γυναῖκα μ' ἐπῆρην εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ ἐντὸς δύο μηνῶν ἔγεινα καλά . . .

ΛΕΥΚΗ. Ταλαίπωρε ἀδελφέ!

ΔΑΡΙΑΝΟΣ. Μὲ ἐθεράπευσεν κατὰ τὴν ἐδικὴν της μέθοδον, μόνον με λόγια μαγικά, καὶ τίποτε ἄλλο. Πλὴν ἀργοπύρην.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ἡ στολή σου τὴν ὁποίαν μᾶς ἐ-
στειλαν;

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Τὴν ἤβραν ἐπάνω εἰς ἓνα κλέπτην,
ὅς τις εἰς μίαν μάχην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχάσαμεν
πολλοὺς, ἐφρονεύθη.

ΠΕΤΡΟΣ. Κάλιστα.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ τὸν ἐξέλαβαν διὰ σέ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἦτον ἀγνώριστος;

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Εἶχεν ἀποθάνει πρὸ δεκαπέντε ἡμε-
ρῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐφόρει τὴν στολήν μου. . .

ΠΕΤΡΟΣ. Θὰ ἤβραν ἐπάνω του καὶ τὸ διαβατή-
ριόν σου.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Καὶ τὰ γράμματα τῆς μητρός μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ τὸ ὄρολόγιον μὲ τὸ ὄνομά σου.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Δια τοῦτο ἐπίστευσαν ὅτι ἤμην ἐγὼ.

ΠΕΤΡΟΣ. Βέβαια . . . Μὲ τὴν ἄδειάν σας . . .
παρκτηρῶ ἓνα σφάλμα. (ἐμβαίνει μετὰ τῶν.)

ΛΕΥΚΗ. Τί;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅτι τρεῖς μῆνας ὀλοκλήρους κλαίωμεν
τὸν κλέπτην του. . .

ΛΕΥΚΗ. (γελοῦσα.) Βέβαια τὸν κλέπτην του.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Ἀληθινά . . . ἔχεις δίκαιον.

ΠΕΤΡΟΣ. Παράδοξον! παράδοξον. (ἀνακαγγά-
ζουσι καὶ οἱ τρεῖς.)

ΛΕΥΚΗ. (ὕπολαβοῦσα μετὰ λύπης λέγει πρὸς
τὸν ἀδελφόν της.) Κακὰ! ἡμεῖς γελοῦμεν . . . καὶ
ἡ μαμὰ κλαίει!

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Ἄς σκεφθῶμεν περὶ αὐτῆς καὶ μετὰ
ταῦτα σὺς διηγοῦμαι τὰ συμβῆντα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὸν κρύψωμεν.
Δὲν ἔμπορεῖ νὰ μείνῃ ἐδῶ εἰς τὴν αἴθουσαν.

ΛΕΥΚΗ. (μετὰ στοργῆς πρὸς τὸν Ἀδριανόν.)
Εἶναι ἡ ἐδική σου . . . Ἐδῶ ἐρχόμεθα διὰ νὰ σὲ ἐν-
θυμούμεθα καλῆτερα.

ΠΕΤΡΟΣ. Ποῦ νὰ εἶναι τὸ κλειδίον τοῦ κοιτῶνος;

ΛΕΥΚΗ. Τὸ ἔχει ἡ μαμὰ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

ΠΕΤΡΟΣ. Διάβολε!

ΛΕΥΚΗ. Ὅχι ὅχι, τώρα ἐνθυμούμαι ὅτι χθὲς τὸ
ἔβλεπα ἐκεῖ μέτα. (ὕπαιρει πρὸς τὴν ἐκ δεξιῶν
τράπεζαν καὶ παρατηρεῖ.) Νὰ το, ἐσώθημεν! . . .
(ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.) Γρήγορα, Ἀδρι-
ανέ, εἰς τὴν φυλακὴν, μὴ τύχη, κύριε, καὶ σαλεύ-
σης. . . Ὅχι μείνης αὐτοῦ ἕως τὸ ἑσπέρας νηστικός
καὶ διψασμένος! . . . (πρὸς τὸν Ἀδριανόν.) Στοι-
χηματίζω ὅτι παινᾷς.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Ὅχι, ἔχω τόσην ταραχὴν.

ΛΕΥΚΗ. Ὅχι σὲ δώσου νὰ προγευθῆς, καὶ θὰ
παράσῃ ἡ ὥρα.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Εἰς οἰκίαν ὅπου εἶναι μόνον γυναι-
κες, δὲν εὐρίσκεις ποτὲ τί νὰ φάγῃς.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ δὲν εἴμεθα μόναι.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Πῶς;

ΛΕΥΚΗ. ἔχομεν καὶ ἓνα φίλον.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. (ζωηρῶς.) Τὸν Ὀκτάβιον; . . .

ΛΕΥΚΗ. Μήπως μᾶς ἀφίγη;

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Καὶ διὰ τί ἐκκοκίνισες;

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἐκοκκίνισα.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. ἔκοκκίνισες . . . Ὁ Ὀκτάβιος σὲ ἀ-
γαπᾷ.

ΛΕΥΚΗ. Ὅχι . . . ἔλα.

ΠΕΤΡΟΣ. (πρὸς τὸν Ἀδριανὸν σιγαλά.) Μὴν
τὴν πειράζετε, ἐγὼ σὰς λέγω.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. (πρὸς τὸν Πέτρον.) Ἐρχομαι λοιπὸν
ἐγκαίρως διὰ νὰ τοὺς στεφανώσω.

ΛΕΥΚΗ. (βλέπουσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου.) Ὅχι,
κανεῖς δὲν φαίνεται.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. (ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος.) Ἄ!
τὸ δωμάτιόν μου ὅταν ἤμην μαθητὴς! . . . Τί συμ-
μετρία! τὰ βιβλία μου, οἱ χάρτες μου, ὅλα εἰς τὴν
θέσιν των. . . Ὁ παλαιόγαῖρος αὐτὸς ὠφελήθη ἀπὸ
τὸν θάνατόν μου διὰ νὰ βάλῃ εἰς τάξιν τὰ πράγ-
ματά μου. Πλὴν ἡσυχασε, αὐριον θὰ ἰδῇ ὅτι ἐπέ-
στρεψα. (Ἐισέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα.)

ΛΕΥΚΗ. Κάλιστα . . . Ὁσώμασε τὰ πράγματά
σου. (Κλείει τὴν θύραν.)

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Πῶς, μὲ κλείεις;

ΛΕΥΚΗ. Κάθησε ἡσυχᾶ, διότι πρόκειται περὶ
τῆς ζωῆς τῆς μαμᾶς. (Ἀκολουθεῖ.)

4. **Η ΧΑΡΑ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΤΡΟΜΟΝ.**

(Συνέχ. 18ε φολλ. 513.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΡΩΤΗ.

ΛΕΥΚΗ, ΠΕΤΡΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ. Τί παράδοξον! Όταν έλεγα ότι δέν
άπέθανε . . . τό έγνώριζα.

ΛΕΥΚΗ. Πήγαμε γρήγορα να τὸν φέρῃς πρόγευμα.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐχετε δίκαιον.

ΛΕΥΚΗ. Τί εὐτυχία! τί εὐτυχία! Πόσον θὰ διασκιδάσωμεν! Ἄ! πόσον εἶναι εὐχάριστον νὰ μὴ ἔχη τις λύπην! Καὶ τὸ τρομερὸν πένθος! τοῦτο τὸ μαῦρον φόρεμα! . . . πῶς ἐπιθυμῶ νὰ τὸ πετάξω μίαν ὥραν προτῆτερα . . . Θὰ βάλω ἀπόψε τὸ τριανταφυλλί μου! (σκιρτᾷ ὑπὸ χαρᾶς.)

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ! πῶς ὡς γηδὰ κι! . . . Κυρία Δευκὴ, μὴν πηδᾶτε τόσο πολλὸ, διότι ἂν σᾶς ἰδῇ ἡ Κυρία . . .

ΛΕΥΚΗ. Σὲ παρακαλῶ, Πέτρε, ἄφες με ὀλίγον νὰ αἰσθανθῶ τὴν χαρὰν μου . . . τόσο γλυκὺ εἶναι νὰ φαντάζωμαι ὅτι ζῆ καὶ εἶν' ἐδῶ ὁ ἀγαπητός μου ἀδελφός τὸν ὅποιον τόσο χρόνον ἐκλάσαμεν . . . Νὰ, ἐκεῖ μέσα εἶναι τὸ ἀδελφάκι μου. (στέλλει αὐτῷ γιλέματα διὰ τῆς χειρὸς) Καὶ πόσον εὐμόρφινεν . . . ἔγινεν ἄνδρας.

ΠΕΤΡΟΣ. Καί . . . ναυτικός. Πόσον ὠραῖον ἀνάστημα ἔχει εἶναι καλῆτερος τοῦ φίλου του Ὀκταβίου.

ΛΕΥΚΗ. Πέτρε! εἶσαι πονηρός.

ΠΕΤΡΟΣ. Εἶμαι τόσο εὐχαριστημένος . . . ἂν λέγω πονηρίας . . . αὐτὸς εἶναι ὁ ἐδικός μου χορός. Πλὴν πῶς νὰ τὸ εἰπῶμεν εἰς τὴν κχτέρα σας;

ΛΕΥΚΗ. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν πονοκεφαλῶ νὰ εὑρῶ τὸν τρόπον ὃ Θεὸς θὰ μ' ἐμπνεύσῃ. Τὸ μόνον τὸ ὅποιον σκέπτομαι εἶναι ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ εἶμαι πλέον λυπημένη.

ΠΕΤΡΟΣ. Οὐτ' ἐγώ.

ΛΕΥΚΗ. Καλὰ λοιπὸν τὴν ἔχομεν.

ΠΕΤΡΟΣ. Εἰσθε δροσερὰ ὡς τριανταφυλλάκι.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ σύ; τὸ βλέμμα σου ἀκτινοβολεῖ.

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν σημαίνει τίποτε ἔνιοτε τὸ ἔχω λαμπρότατον, πλὴν . . . (ἀκούεται κῶδων.)

ΛΕΥΚΗ. Ἦνοιξαν τὴν θύραν.

ΠΕΤΡΟΣ, (βλέπων ἀπὸ τοῦ παραθύρου). Εἶναι ἡ Κυρία . . . σταθῆτε καλά.

ΛΕΥΚΗ. Εἶναι καὶ ἡ Ματθίλδην;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἴδου χωρίζονται. Ἡ Κυρία Πιερβάλ ὑπάγει εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἡ Κυρία ἀναβαίνει: ἐδῶ . . . σταθῆτε γενναία, ἦλθεν ἡ κρίσιμος ὥρα . . . ἐγὼ σᾶς ἀφίνω.

ΛΕΥΚΗ. Πῶς; μόνον;

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν ἤξεύρω νὰ ὑποκριθῶ; . . . Δὲν εἶμαι γυναῖκα. (ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΛΕΥΚΗ (μόνη). Τί νὰ κάμω; κτυπᾷ ἡ καρδιά μου . . . Ταλαιπώρος μάνη! Πόσον εἶναι περίλυπος. (ὑπάγει πρὸς τὴν θύραν) Μ' ἔρχεται νὰ τὴν ἐναγ-

καλισθῶ καὶ νὰ τὴν φανερώσω τὰ πάντα . . . Πλὴν ὄχι! Εἶναι τόσο ἀδύνατα . . . Θεέ μου, εἶλα εἰς βοήθειάν μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ, ΛΕΥΚΗ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (μὴ βλέπουσα τῆς Δευκῆς). Πόσον πάσχω! πλὴν καλῆτερα, θὰ παύσουν ταχύτερον τὰ δεινά μου. (κάθεται εἰς ἀράκιλετρον)

ΛΕΥΚΗ. (πλησιάζουσα) Καλῶς ἦλθες, μαμμὰ μου . . . Πῶς εἶσαι; Ἐκουράσθης μὲ φαίνεται.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἄ! ἐδῶ εἶσαι! δὲν σὲ εἶδα.

ΛΕΥΚΗ. Ἦμην εἰς τὸν ἐξώστην . . . Ἄ μαμμὰ μου, εἶσαι κατακίτρινη! . . . Θὰ ἐκλαυσεὶς πάλιν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἐκαμα τὴν προσευχὴν μου.

ΛΕΥΚΗ. (κατ' ἰδίαν) Δὲν ὑποφέρω πλέον νὰ τὴν βλέπω νὰ κλαίῃ, δὲν ἔχω ὑπομονήν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ὁ Ὀκτάβιος ἦτον μαζῆ μας. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Ματθίλδην ὅτι ἐπεθύμουν νὰ μάθῃ. Μὲ τὴν προφύλαξιν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τις αὐτὴν! Δὲν σὲ φαίνεται, κόρη μου, ὅτι καθ' ἡμέραν γίνεται πλέον εὐερέθιατος; Δὲν ἀνησυχεῖς ὅσον κ' ἐγὼ δι' αὐτήν;

ΛΕΥΚΗ. (ἀλλοφρονοῦσα) Ναί, μαμμὰ μου, καὶ πολὺ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Πρέπει ἀφύκτως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πατέρα της . . . Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίσω διὰ τὸ μέλλον της . . . Πρέπει νὰ παραγορηθῇ . . . κανεὶς δεσμός δὲν τὴν ἐμποδίζει. Ἡ αἰωνία λύπη εἶναι μόνον διὰ ἡμᾶς.

ΛΕΥΚΗ. (κατ' ἰδίαν) Ἄ! Πῶς ἤθελα νὰ τὸ φανερώσω!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Τί ἔχεις, Δευκὴ; Μήπως εἶσαι πειραγμένη μὲ τὴν Ματθίλδην;

ΛΕΥΚΗ. Ἐγώ; διόλου, μαμμὰ μου.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Μήπως ἐλυπήθης διότι δὲν σ' ἐπῆραμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

ΛΕΥΚΗ. (ζωηρῶς) Ἐξ ἐναντίας εὐχαριστήθην ὅτι ἔμεινα ἐδῶ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Ἄ! . . . Ὁ Ὀκτάβιος . . . Ἡ ἰδέα αὐτὴ μὲ ταραττεῖ . . . Τί ζέστη! (μεγαλοφώνως) Διὰ τί ἐκλείσες τὸ παράθυρον; ἄνοιξέ το.

ΛΕΥΚΗ. (ἰδοῦσα ἀνοικτὸν τὸ παράθυρον) Ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρον . . . πλὴν, εἶναι . . . τῶντι, τὸ ἐκλείσασα χωρὶς νὰ ἔχω τὸν νοῦν μου. (τρέχει πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ προσποιεῖται ὅτι τὸ ἀνοίγει. — Κατ' ἰδίαν) Πῶς πάσχει ἡ ταλαιπώρος! . . . Ἀκόμη δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ.

Κ. ΔΕΒΩΖΙΕΡ. Φαίνεται ὅτι θὰ ἔχωμεν κακὸν καιρὸν . . . Πνίγομαι.

ΛΕΥΚΗ. (κατ' ἰδίαν) Ἠραϊὸς καιρὸς! . . . Θεέ μου, πόσον πάσχι. (ἔρχεται ὀπισθὸν τῆς μητρός της πρὸς τ' ἀριστερά. — Μεγαλοφώνως) Μαμμά μου! (ἀσπάζεται αὐτήν.)

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ὁ περίπατος εἰς τὸν κήπον σὲ ὠφέλησεν. Ἀνέλαβες τὴν καλὴν σου ὄψιν, καὶ σχεδὸν τὸ χαριτωμένον σου μειδιάμα . . . Πλὴν, δὲν ἤξεύρω, διὰ τί μὴ φαίνεται παράδοξος ἢ ἔκφρασις τοῦ προσώπου σου.

ΛΕΥΚΗ. Τοῦ ἐδικοῦ μου;

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Μὲ φαίνεται καὶ χαίρουσα καὶ λυπημένη.

ΛΕΥΚΗ. Ὅλα τὰ προφητεύεις.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἐμαθες καμμίαν εἰδήσιν χαρποπιάν;

ΛΕΥΚΗ. Μαμμά μου. . . (Κατ' ἰδίαν.) Νὰ τολμήσω! . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Καὶ τί νὰ μάθης!

ΛΕΥΚΗ. (Κατ' ἰδίαν.) Εἶναι τὸ καλλήτερον μέσον.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (Νεύουσα πρὸς τὴν Λευκὴν νὰ καθήσῃ.) Εἰπέ με τί ἔχεις;

ΛΕΥΚΗ. (Καθημένη.) Εἶμαι ὀργισμένη, διότι γίνονται πράγματα τὰ ὁποῖα μὲ προξενοῦν ἀγανάκτησιν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Τί συμβαίνει;

ΛΕΥΚΗ. Συμβαίνουν εὐτυχίαι, καὶ μάλιστα, εἰς ἀνθρώπους ἀναξίους, οἱ τινες οὐτε καὶ τὰς αἰσθάνονται. Καὶ σὺ ἡ ὁποία ἔχεις τόσην λύπην, ἡ ὁποία εἶσαι τόσῳ καλῇ, τόσῳ γενναίᾳ καὶ τόσῳ ἀξιογάπτος!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἦμην εὐτυχιστάτη, κόρη μου! ὁ Θεὸς ὁμως ἔλλωσ πῶς ἀπεφάσισε. Πλὴν περὶ τίνος ὁ λόγος;

ΛΕΥΚΗ. Ἐννοῶ τὴν ἀγρείαν ἐκείνην μητέρα . . . ἐγὼ τοῦλάχιστον τοιαύτην τὴν θεωρῶ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ποίαν μητέρα;

ΛΕΥΚΗ. Τὴν Ἀναστασίαν . . . τὴν Ἀναστασίαν, ἡ ὁποία εἶχε τὸν υἱὸν της νὰ ἀναχωρήσῃ, διότι ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῇ παρὰ τὴν θέλησίν της. Τί ἀπανθρωπία! διὰ τοῦτο ἄς τὸν κλαίῃ τώρα ὅλην της τὴν ζωὴν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Καὶ λοιπὸν;

ΛΕΥΚΗ. Ἐλαβε τέλος πάντων εἰδήσεις του.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (ἀνεγερμένη.) Εἰδήσεις τοῦ υἱοῦ της;

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἐπνίγη ὅταν ἐναυάγησεν ἡ Ἄμυγρική, ὡς εἶπαν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Θεέ μου! ὁποία εὐτυχία! (Κάθεται ἐκ νέου.)

ΛΕΥΚΗ. Εἶναι εἰς τὸ βράτιον καὶ τὸν περιμέλουν εἰς τὸ Ἄβρ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ (ἐξημμένη.) Τί λοιπὸν ἔκαμνεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἢ μάνα αὐτὴ ὥστε ν' ἀξιωθῇ τοιαύτης ἀμοιβῆς;

ΛΕΥΚΗ. Τίποτε . . . καὶ διὰ τοῦτο ἀγανακτῶ! Δὲν ἔκλαιε καὶ τὸν υἱὸν της.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἄ, κόρη μου! μὴν τὸ πιστεύεις.

ΛΕΥΚΗ. Ἦτον τόσον ἡσυχὴ καὶ τόσον εὐχαριστημένη, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἐπαρηγορήθη πολλὰ γρήγορα.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἦτον ἡσυχὴ διότι ἤλπιζε· διότι δὲν εἶχε λάβει ποτὲ ἐπίσημον εἰδήσιν τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ της.

ΛΕΥΚΗ. Αὐτὸ λέγω κ' ἐγὼ· ἤλπιζεν ἀκόμη . . . τῶν ταξειδιῶν τὰ συμβεβηκότα εἶναι τόσον παράδοξα!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Τί εὐτυχὴς μάνα!

ΛΕΥΚΗ. Ἄρα, μαμμά μου—τί τρελὴ ἰδέα! καὶ ἡμεῖς, ἴσως πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἡμεῖς!

ΛΕΥΚΗ. Τί χαρὰ, μαμμά μου! ἂν ἐξαφνα ἐμανθάναμεν . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἀδύνατον! ἀδύνατον! ἔχομεν ὅλας τὰς ἀποδείξεις τοῦ τρομεροῦ θανάτου του . . . Ταλαίπωρὲ μου Ἄδριανέ!

ΛΕΥΚΗ. Ναι, ἔχεις δίκαιον· εἶπαν ὅτι ἦσαν τὸ σῶμα νέου φέροντος τὸ ἔνδυμα τοῦ Ἀδριανοῦ, αὐτὸν ὁμως δὲν τὸν ἀναγνώρισαν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ναι, πλὴν . . .

ΛΕΥΚΗ. Ἐάν τις ἄλλος. . . τίς ἤξεύρει; . . . εἴναι τις ἄλλος τὸ ἐφόρεσε;

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν δανείζουν τὴν στολὴν των. Πλὴν τούτου τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀναντίρρητον, διότι αὐτὴ ἡ κυβέρνησις ἔλαβε τὴν ἐπίσημον εἰδήσιν.

ΛΕΥΚΗ. Ἐνδέχεται νὰ ἠπατήθησαν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἢ καλὴ μου κόρη! δὲν θὰ μ' ἔγραψε λοιπὸν ὁ Ἄδριανός;

ΛΕΥΚΗ. Τὴν εἰδήσιν τῆς σωτηρίας τοῦ υἱοῦ της δὲν τὴν ἔμαθεν ἡ Ἀναστασία ἀπὸ ἐπιστολῆν, ἀλλὰ ἀπὸ ταξειδιώτην.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ὁ υἱὸς της δὲν τὴν ἔγραψε ποτὲ, ἦτον ἀδιάφορος. Ὁ Ἄδριανὸς ὁμως, τόσον ἀκριβῆς καὶ τόσον τακτικός! . . .

ΛΕΥΚΗ. Ἐγὼ ὁμως ἀφοῦ ἔμαθα ὅτι ἔρχεται τῆς Ἀναστασίας ὁ υἱὸς δὲν ἀπελπίζομαι. . . Δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ Θεὸς προτιμᾷ αὐτὴν, καὶ λησμονεῖ σέ. Φαντάσου, μαμμά μου πόσον θὰ εἶσαι εὐτυχής. . . ἂν ἔλθῃ τις ἐξαφνα καὶ σὲ εἶπῃ. . . Ἴδου ὁ υἱὸς σου.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (ἐξημμένη.) Σιώπα . . . σιώπα! ἀποθνήσκω. Μὴ με δίδεις τοιαύτας ἐλπίδας· εἶναι μάταιαι· καὶ αὐξάνουν ἔτι πλέον τὸν πόνον μου.

ΛΕΥΚΗ, (κατ' ἰδίαν καὶ μακρυνομένη.) Δὲν μὲ βοηθεῖ διόλου . . . ἀποκρούει πᾶσαν ἐλπίδα . . . μὲ ἀφαιρεῖ ὄλον τὸ θάρρος! καὶ αὐτὸς ὁ Πέτρος μ' ἀφῆκε μόνην. . . Καὶ ὁμως πρέπει νὰ τὸ εἰπῶ. . . . (Μεγαλοφώνως.) Ποῦ ὑπάγεις, μαμμὰ;

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (Τεταραγμένη καὶ ἐτοιμὴ νὰ ἐξέλθῃ.) Ὑπάγω νὰ εἶρω τὴν Ματθίλδην.

ΛΕΥΚΗ. Τί τὴν θέλεις;

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Πρέπει ἀφούτως νὰ τὴν καταπίσω νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους. . . ὑπάγω. . . πρέπει . . . (Ἐλθοῦσα μέχρι τῆς θύρας ἐπανέρχεται καὶ ἐρωτᾷ.) Εἶπε; ὅτι εἰς τὸ Ἄβρ περιμένουν τὸν υἱὸν τῆς Ἀναστασίας;

ΛΕΥΚΗ. Ναι. . . ἴσως αὐριον εἶν' ἐδῶ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Τί χαρά! Πῶς θὰ ὑποφέρῃ ἡ ταλαίπωρος μάνα του τὴν τόσῃν εὐτυχίαν! Εἰς τὸν τόπον τῆς δὲν θὰ κατώρθονα . . . (ἀνυψοῦ τὴν φωνήν.) Ναι, δὲν θὰ κατώρθονα ποτὲ νὰ ὑπομείνω. . . Πῶς θὰ ἀνθῆξῃ ἕως ὅτου νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν τῆς! Θὰ μετρήσῃ τὰς ὥρας, τὰ λεπτά! . . . Δευκὴ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψω. (Ἐξέρχεται ὀρμητικῶς.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΛΕΥΚΗ. (μόνη.) Καλὴ ἀρχή. . . Ὅπωςδήποτε ἡ ἰδέα θὰ ριζοβολήσῃ καὶ θὰ μεγαλώσῃ. . . Ἐν πρώτοις θὰ ἐννοήσῃ ὅτι μία μήτηρ ἠμπορεῖ νὰ εἶρῃ τὸν υἱὸν τῆς . . . καὶ ἔπειτα θὰ τὴν εἰπῶ ἡ εὐτυχὴς αὐτὴ μήτηρ δὲν εἶναι ἡ Ἀναστασία, εἶσαι σὺ, μαμμὰ μου!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΛΕΥΚΗ.

ΠΕΤΡΟΣ. (κρατῶν κάλαθον τὸν ὁποῖον ἀποθέτει ἀριστερὰ πρὸς τὸ βᾶθος τῆς σκηνῆς.) Ποῦ ὑπῆγεν ἡ κυρία;

ΛΕΥΚΗ. Εἰς τῆς Ματθίλδης.

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν ὑπῆγεν ἐκεῖ τὴν εἶδα διευθυνομένην πρὸς τὸν λιμένα.

ΛΕΥΚΗ. Μόνη;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὄχι· ἕκαμα νεῦμα εἰς τὴν Μαρίαν καὶ τὴν ἠκολούθησε.

ΛΕΥΚΗ. Νὰ τρέξῃ εἰς τὸν λιμένα ἀσθενὴς ὅπως εἶναι σήμερον!

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν μ' ἐφάνη πολλὰ ἀσθενής· ἐβάδιζε γρήγορα καὶ βιαστικῶς, ὡς ἄνθρωπος τρέχων νὰ μάθῃ καλὴν εἰδήσιν . . . Ὑπέθεσα ὅτι θὰ τὴν εἶπετε καὶ τι.

ΛΕΥΚΗ. Λοιπὸν εἰς τὸν λιμένα διευθύνεται;

ΠΕΤΡΟΣ. Μάλιστα πρὸς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον κατοικεῖ ἡ Ἀναστασία.

ΛΕΥΚΗ. Θὰ ὑπῆγεν εἰς αὐτήν, τὸ ὑποπτεύθην.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ διὰ τί;

ΛΕΥΚΗ. Ὑπῆγε νὰ μάθῃ πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἀνεύρῃ τὸν υἱὸν τῆς.

ΠΕΤΡΟΣ. Πῶς;

ΛΕΥΚΗ. Ἐπλασα ἕνα μύθον.

ΠΕΤΡΟΣ. Μύθον!

ΛΕΥΚΗ. Τὴν εἶπα τὴν εὐτυχίαν μας.

ΠΕΤΡΟΣ. Τὴν εἶπετε;

ΛΕΥΚΗ. Ἀλλὰ τὴν ἕκαμα νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτὴ συνέβη εἰς τὴν Ἀναστασίαν.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἑραία τῶντι! ἀλλ' ὅταν ἀνακαλύψῃ ὅτι εἶπετε ψεύματα;

ΛΕΥΚΗ. Τόσφ καλῆτερα.

ΠΕΤΡΟΣ. Τί θὰ εἰπῆτε.

ΛΕΥΚΗ. Τόσφ καλῆτερα.

ΠΕΤΡΟΣ. Θὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι καὶ μυστήριον τρέχει.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ θὰ ζητήσῃ. . .

ΠΕΤΡΟΣ. (ἐντροπῶν.) Τώρα ἐνόησα. . . θὰ τὸ μαντεύσῃ!

ΛΕΥΚΗ. Δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ τὸ μαντεύσῃ. . . ἀλλὰ θὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐλάσασμεν καμμίαν εἰδήσιν. Πῶς νὰ μαντεύσῃ ὅτι εἶν' ἐκεῖ μέσα ζωηρὸς καὶ δολζώντανος; Ἀλήθεια! Ὅ' ἀποθνήσκῃ ἀπὸ τὴν πείναν ὁ ταλαίπωρος· δὲν φέρεις νὰ φάγῃ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἴδου τὸ καλάθι μου.

ΛΕΥΚΗ. Γρήγορα λοιπὸν ἔμεινε.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐχετε τὸν νοῦν σας. (Ἐμβαίνει εἰς τοῦ Ἀδριανοῦ.)

ΛΕΥΚΗ. Μὴν ἀνησυχῆς.—Ἐχεις δίκαιον, ἐὰν ἤρχετο τις αἰφνιδίως . . . Ἐὰν ἤρχετο ἡ Ματθίλδη . . . τί νεῦρα καὶ τί λειποθυμίας! . . . καὶ ὁ Πέτρος ὁ δόποιος φοβεῖται τόσον τὰ νευρικά τῆς Ματθίλδης! . .

ΠΕΤΡΟΣ. (ἐξερχόμενος ὅλος ἐντρομος.) Κυρία. . . κυρία. . .

ΛΕΥΚΗ. Τί τρέχει;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὁ ἀδελφός σας. . .

ΛΕΥΚΗ. Ὁ ἀδελφός μου. . . τί;

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν του.

ΛΕΥΚΗ. Ὁ Ἀδριανός;

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ ὁμως τὸν εἶχετε κλειδῶσαι διπλᾶ.

ΛΕΥΚΗ. Ἠσύχασε. Θὰ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ματθίλδην.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ ἀπὸ ποῦ;

ΛΕΥΚΗ. Ἀπὸ τὸ παράθυρον.

ΠΕΤΡΟΣ. Πάλιν ἄρχισε!

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ἡ μαμμὰ μου ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτήν. . . θὰ τὴν ἴδῃ.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀξιόλογα! μόλις ἤλθε καὶ ἄρχισε πάλιν τὰ δικά του.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ τί θέλεις νὰ κάμῃ ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, τὴν ἀγάπῃ, τὴν ἐξαναίδη, καὶ αὐτὴ τὸν μέλει πλέον δι' ἐμᾶς. Ὡ! ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη! . . .

=

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΑΔΡΙΑΝΟΣ, ΛΕΥΚΗ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (*Ὀρβίος εἰς τὸ παράθυρον.*) Ἡ ἀγάπη ἔχει πτερὰ.

ΛΕΥΚΗ. (*Πρὸς τὸν Ἀδριανόν.*) Ἄ! ἤλθες!

ΠΕΤΡΟΣ, (*ὁμοίως.*) Ἄ! ἤλθες!

ΛΕΥΚΗ. Τί ἀπερισχεψία!

ΠΕΤΡΟΣ. Τί τρέλα! (*τὸν σύρει πρὸς τὴν σκηνήν.*)

ΛΕΥΚΗ. Νὰ πηδήσης ἀπὸ τὸ παράθυρον! ἤμποροῦσε νὰ σὲ ἰδῇ ἡ μαμμά.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἢμποροῦσες νὰ κακοπάθης.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Νὰ πηδῶ ἀπὸ τὸ παράθυρον. . . εἶμαι συνειθισμένος' τὸ ἠξέύρω κάλλιστα.

ΠΕΤΡΟΣ. Δαμπρὸν προτέρημα!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Δὲν ἦτον δυνατὸν ν' ἀνθέξω πλέον . . . τὴν ἐβλεπα ἀντικρὺ μου . . .

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ σ' ἀκούωμεν. (*Ἔθει αὐτὸν πρὸς τὴν μικρὰν θύραν.*)

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, (*ἐπιστρέφων πρὸς τὸν Πέτρον.*) Ἐκλαίει.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἄς εἶναι πλέον' τὴν τρέλλαν τὴν ἔκαμες ποῦ τὴν ἔκαμες . . . ὀπίσω γρήγορα.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Πῶς εὐμόρφαινε! μόλις τὴν εἶδα μὲ μαῦρα. . . δι' ἐμὲ, καὶ τὰ ἔχασα.

ΛΕΥΚΗ. Κρύψου λοιπόν;

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (*Ἐπιμένων.*) Σὲ λέγω, Λευκῆ, ἀν' ἔλ' οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους κλαίουσαν ἤμποροῦσαν νὰ ἰδοῦν τὰς χήρας τῶν μαυροφορεμένας δι' αὐτοῦς. . .

ΠΕΤΡΟΣ. Τί θὰ ἔκαμναν;

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Θ' ἀνεστήνοντο ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ αἱ γυναῖκες τῶν θ' ἀπέθνον διὰ τὴν νεκρανάστασιν. Ἐλα μέσα.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Πῶς μὲ ἀγαπᾶτε ὅλοι! Ἄξιζω λοιπὸν ὀλίγον;

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἀξιζεις τίποτε. Κρύψου σὲ λέγω, διότι ἀν' ἡ μαμμά μου. . .

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἐ καὶ τί; Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀν' μὲ ἰδῇ ἡ χαρά. . .

ΛΕΥΚΗ. Θὰ τὴν σκοτώσῃ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (*μεταβαίνων πρὸς ἀριστερὰ*)

ΛΕΥΚΗ. Ἀκούεις, Πέτρε; θέλει νὰ τὴν ἰδῇ.

ΠΕΤΡΟΣ. Εἶναι τρελλός!

ΛΕΥΚΗ. Δὲν θὰ τὴν ἰδῇς.

ΠΕΤΡΟΣ (*ἐμποδίζων αὐτῷ τὴν εἴσοδον πρὸς τὸ βᾶθος*) Καὶ μὲ τὴν βίαν θὰ σὰς ἐμποδίσω νὰ μὴν τὴν ἰδῆτε.

ΛΕΥΚΗ. Ἄσπλαγγνε!

ΠΕΤΡΟΣ, Ἄπνε υἱά!

ΛΕΥΚΗ. Ἄπνε ἀδελφέ!

ΠΕΤΡΟΣ. Χονδρέ!

ΛΕΥΚΗ. Ναύτη!

ΠΕΤΡΟΣ. Σοφέ!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Τῇ ἀληθείᾳ, εἴν' ἔχετε σκοπὸν νὰ μὲ μεταχειρίζεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φεύγω κ' ἐξαναπηγαίνω εἰς τοὺς ἀγρίους

ΠΕΤΡΟΣ. (*ἀκροώμενος*) Προσοχή!

ΛΕΥΚΗ. Ἀδελφέ μου, σὲ παρακαλῶ, ἀκόμη ὀλίγον.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἔστω, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη.

ΠΕΤΡΟΣ. Κάποιος ἔρχεται.

ΛΕΥΚΗ. (*ὠθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον τὸν Ἀδριανόν*) Εἶναι καιρός!

(*Ἐπίκειται τὸ τέλος.*)

5. Η ΧΑΡΑ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΤΡΟΜΟΝ.

(Τέλος. Ἴδε φολλ. 515.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΛΕΥΚΗ, ΟΚΤΑΒΙΟΣ.

ΛΕΥΚΗ. (ἰδοῦσα ἐρχόμενον τὸν Ὀκτάβιον, κατ' ἰδίαν) Ἄ! δὲν εἶν' αὐτή.

ΠΕΤΡΟΣ. (κατ' ἰδίαν.) Καί πάλιν ἀναβολή.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Κυρία Λευκή . . .

ΛΕΥΚΗ. (κατ' ἰδίαν.) Τί φόβος!

ΠΕΤΡΟΣ. (κατ' ἰδίαν.) Τρέμω.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Σὰς ἐνοχλῶ . . . Συμπάθειον! ἀναχωρῶ . . .

ΛΕΥΚΗ. Ὅχι, ὄχι, ἐξ ἐναντίας, μείνατε . . . Ἐνομίζαμεν ὅτι ἦτον ἡ μαμμά μου* καὶ νὰ σὰς ἰδῶμεν . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Μὰς ἐφάνη παράδοξον.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (ἐκστατικός) Τί τρέχει;

ΛΕΥΚΗ. Ἐμάθαμεν νέον τὸ ὅποιον θὰ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. (πρὸς τὴν Λευκὴν ἰδίως.) Μὴν ἀρχίσετε τὰς περιφράσεις σας καὶ μὲ αὐτόν . . . Μήπως εἶναι γυναίκα καὶ αὐτὸς νὰ λειποθυμήσῃ;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (κατ' ἰδίαν) Τί ἔχουν λοιπόν; φτίνεται ὅτι συνεννοοῦνται.

ΛΕΥΚΗ. (πρὸς τὸν Πέτρον ἰδίως) Θὰ λυπηθῆ, διότι δὲν τὸν πολυευχαριστεῖ ἡ ἐπιστροφή τοῦ φίλου του . . .

ΠΕΤΡΟΣ. (πρὸς ταύτην ἰδίως.) Ἄ! τὸν συγχωρῶ. (καθ' ἑαυτὸν) Ποσάκις εἶπα διὰ τί νὰ μὴν εἶναι αὐτός;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Λοιπὸν τί νέον;

ΛΕΥΚΗ. Εὐτύχημα, μέγα εὐτύχημα δι' ἡμᾶς.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Εὐτύχημα καὶ ποῖον;

ΛΕΥΚΗ. Καὶ διὰ σὰς ὁμοίως . . . Τόσον τὸν ἠγαπάτε! . . . Ἐσυμμερισθῆτε τὴν λύπην μας . . . Σήμερον πρέκει νὰ συμμερισθῆτε καὶ τὴν χαρὰν μας.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τὴν χαρὰν σας! . . . Μήπως ὁ Ἄδριανός; . . .

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἀπέθανεν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἄ! . . . φίλτατέ μου Ἄδριανέ! . . .

ΛΕΥΚΗ. (ἰδίως πρὸς τὸν Πέτρον) Βλέπεις; χαίρεται.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (πρὸς τὴν Λευκὴν) Τί θαῦμα! καὶ ἡ μαμμά σου;

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος, διότι τῶρα ὅλοι τὸ ἔμαθαν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὅλοι; . . . Καὶ ἡ Ματθίλδη;

ΛΕΥΚΗ. Εἶδε τὸν Ἄδριανόν, καὶ δὲν τρέχει πλέον κίνδυνον.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (μετὰ πικρίας) Ἄ! . . . Ἐνθυμήθηκα! . . .

ΛΕΥΚΗ. (ιδίως πρὸς τὸν Πέτρον) Ἴδου ἀναγεν-
νᾶται ἡ ζήλοτυπία καὶ θὰ μᾶς χαλάσῃ τὰ πράγ-
ματα.

ΠΕΤΡΟΣ. (ὁμοίως) Ἦσυχάσετε . . . τὰ ἀδύνατα
τὰ διορθόουν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (τεταραγμένος) Λευκὴ, σ' ἐμπι-
στεύομαι, εἶσαι εὐγενὴς νέκ . . . μὴν εἰπῆς εἰς κα-
νένα ὅτι ἀναχωρῶ ἀπ' ἐδῶ· ἐγνώριζα τὴν ἐπιστρο-
φὴν τοῦ Ἀδριανοῦ . . . Ἔχω λόγους τοὺς ὁποίους δὲν
εἶμπορῶ νὰ φανερώσω.

ΛΕΥΚΗ. Δὲν σ' ἐρωτῶ τὸ μυστικόν σου διότι τὸ
ἤξεύρω.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τὸ μυστικόν μου! . . .

ΛΕΥΚΗ. Εἶναι τόσον ἐπικίνδυνον νὰ βλέπῃ τις
τὸν ἄλλον ν' ἀγκυρᾷ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Λευκὴ!

ΠΕΤΡΟΣ. (πρὸς τὸ βάθος) Ἀκούω τὴν μαμ-
μὰ σου . . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐχε ὑγείαν.

ΛΕΥΚΗ. Μὴ με ἀφίσῃς . . . Θὰ εἰπῶ τὴν εἰδησιν
εἰς τὴν μαμμάν μου καὶ ἔχω ἀνάγκην βοηθείας . . .
Βοήθησέ με.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Καλῆτερον. . .

ΛΕΥΚΗ. Σὲ παρακαλῶ . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ.

ΛΕΥΚΗ, ΠΕΤΡΟΣ, ΚΥΡ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, ΟΚΤΑΒΙΟΣ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (κατατροῦσα τὴν Λευκὴν καὶ
τὸν Ὀκτάβιον ἀκινήτους. Ἐρχεται πρὸς δεξιὰ
καὶ λέγει κατ' ἰδίαν) Διὰ τί νὰ μὲ εἰπῇ ψεύματα
ἡ Λευκὴ! . . . αὐτὴ ἡ τόσον φιλαλήθης; . . . Εἶναι
ἀδύνατον! Δὲν θέλω νὰ ἐλπίσω . . . φοβοῦμαι. (με
γαλοφώνως) Πέτρε, ἄφες μας μόνους. (Ὁ Πέτρος
ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ.

ΛΕΥΚΗ, ΟΚΤΑΒΙΟΣ (ὀλίγον πρὸς τὸ βάθος),
ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ (πρὸς τὴν Λευκὴν.) Θ' ἀνεσύχη-
σαι ἴσως δι' ἐμὲ, Λευκὴ, ἕνεκα τῆς μακρᾶς μου ἀ-
πουσίας . . . Σὲ εἶχα εἰπεῖ ὅτι ὑπήγαινα εἰς τῆς
Ματθίλδης· ἀλλὰ καταβχίνουσα ἐσυλλογίσθην νὰ
ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν Ἀναστασίαν, ἡ ὁποία, ὡς μὲ εἶ-
πες, ἦτον τόσον χαρούμενη, ἐγὼ ὁμοίως τὴν πῦρ ὑ-
πὲρ ποτε λυπημένην.

ΛΕΥΚΗ. Τὴν Ἀναστασίαν!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Δὲν ἔλαβε καμμίαν εἰδησιν τοῦ
υἱοῦ τῆς . . . Θὰ ἦτον μέγα εὐτύχημα, τὸ ὅποιον
δὲν ἔρχεται εἰς κανένα! . . . Νὰ κλαίῃς τὸν υἱόν σου
καὶ νὰ τὸν ἰδῆς αἴρνης ἐμπροσθέν σου ζωντανόν! . . .
Ν' ἀκούσῃς τὴν φωνὴν του τὴν ὁποίαν ἐνόμιζες σθυ-

σμένην διὰ πάντος . . . Νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆς σφιγ-
κτὰ, σφιγκτὰ! . . . διὰ νὰ μὴ σὲ φύγῃ πλέον . . .
(ἐξημμένη). ὦ! τοιαύτην χαρὰν τίς εἶναι δυνατόν
ν' ἀπολάβῃ;

ΛΕΥΚΗ. (ιδίως πρὸς τὸν Ὀκτάβιον) Ἴδέ την
πῶς ἐξήφθη.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Ἐξάπτομαι πολὺ,
δὲν ἔχουν νὰ μὲ εἰποῦν τίποτε (κάθεται ἐκ δεξιῶν).

ΛΕΥΚΗ. (ιδίως πρὸς τὸν Ὀκτάβιον) Ἐνοσεῖς λοι-
πὸν πόση φρόνησις ἀπαιτεῖται;

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ποῖος, κόρη μου, σὲ εἶπεν ἐκεῖνο
τὸ παραμῦθι;

ΛΕΥΚΗ. Ὁ Πέτρος, μαμμὰ μου. Μὲ εἶπεν ὅτι
ἕνας χωρικός τὸ ἐβεβαίωσε σήμερον τὸ πρῶτ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Καὶ ὁ χωρικός αὐτὸς εἶδε λε-
πτομερείας; ὠνόμασε τὴν Ἀναστασίαν;

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἤξεύρω ἂν τὴν ὠνόμασε . . . (ἡ Κ.
Δεζωβιέρ ἀνασηκόνεται)

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἄ! ἄ!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (ιδίως πρὸς τὴν Λευκὴν) Προσοχὴ!

ΛΕΥΚΗ. Ἦξεύρω μόνον ὅτι ἀπὸ τὴν διήγησιν ὁ
Πέτρος ὑπέθεσεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς Ἀναστασίας.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐπιστρέφω ἀπόψε εἰς Ἄβρ, κυρία,
καὶ ἂν ἀγαπᾶτε, σᾶς πληροφορῶ ἀμέσως.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (ὄντως) Ἀναχωρεῖς, Ὀκτάβι;
(κατ' ἰδίαν) πόσον εἶναι λυπημένος! . . . (μεγαλο-
φώνως) Δὲν ὑπεσχέθης εἰς τὸν Κ. Περσιβάλ νὰ συνο-
δεύσῃς τὴν κόρην του;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ναι, κυρία, πλὴν . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἐπέτυχες; . . . συγκατανεύεις; . . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὁχι, κυρία, ἐπιμένει νὰ μὴν ἀνα-
χωρήσῃ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Καὶ σὺ ἀναχωρεῖς;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποχαιρε-
τίσω . . . Ἰγίζινετέ ὄλοι.

ΛΕΥΚΗ. (κατ' ἰδίαν) Ἀναχωρεῖ . . . Θὰ ἦτον
μεγάλῃ ἡ εὐτυχία μου. (κάθεται εἰς τὸ πρὸς τὸ
βάθος ἀνάκλιτρον ἐξ ἀριστερῶν καὶ κλαίει.)

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ, ΛΕΥΚΗ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (καθ' ἑαυτὴν χαίρουσα) Πῶς ἐν-
τρέπεται ἐμπροσθέν μου! . . . Φαίνεται ὡς νὰ ἤθελε
νὰ μὲ ζητήσῃ συγχώρησιν. Μόνη ἡ ἐπιστροφή τοῦ
ἀντερκαστοῦ του εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸν μεταβάλλῃ κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον. Ναι, αὐτὸ θὰ εἶναι. Ἐκεῖνος μὲ
κρύπτει τὴν λύπην του, καὶ αὐτοὶ μὲ κρύπτουν τὴν
χαρὰν των! Πλὴν θὰ τὰ μάθω ὅλα! . . . Ἦμπορῶ
ν' ἀκούσω ἀκινδύνως τὴν εὐτυχιάν μου, ἀλλὰ δὲν
ἤμπορῶ πλέον νὰ τρέφω μωρὰν ἐλπίδα . . . τὴν
χαρὰν των θέλω . . . (ἰδοῦσα τὴν Λευκὴν σπογ-

γίξουσιν τὰ δάκρυά της.) Πῶς κλαίει . . ἡ ταλαίπωρος! Ἡπατήθην. (πέπτει ἐπὶ ἀνακλιτῶρον ἐκ δεξιῶν)

ΛΕΥΚΗ. (σπεύδουσα πρὸς τὴν μητέρα) Μαμά μου, τί ἔχεις; Ἄ! τί ψυχρὰ χέρια! Τί θέλεις; . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (παραφερομένη) Διὰ τί κλαίεις, Λευκή;

ΛΕΥΚΗ. (ἐντρομος) Ἄφου . . ἀνεχώρησεν ὁ ἀδελφός μου, δὲν ἠμπορῶ πλέον ν' ἀποχαιρέτισω κανένα χωρὶς νὰ κλαύσω.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (βλέπουσα τὸ πένθιμον αὐτῆς ἐνδύμα) Πόσον εἶμαι τρελή! Ἐρωτῶ διὰ τί κλαίεις; . . Ἄλλὰ ποῖον ἀπεχαιρέτισες;

ΛΕΥΚΗ. (μετὰ συστολῆς) Τὸν Ὀκτάβιον.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ (κατ' ἰδίαν.) ἔχει δίκκιον . . εἶχα λησμονήσει ὅτι τὸν ἀγαπᾷ! . . Ἡ ταλαίπωρος! . . ἐκεῖνος ἀναχωρεῖ. . . αὐτὴ κλαίει. . . (μετὰ χαρᾶς.) Ἄλλὰ δι' αὐτὸ, δι' αὐτὸ μόνον θὰ κλαίῃ! . . (μεγαλοφώνως) Λευκή! ὄχι. (κατ' ἰδίαν.) Τὴν ἐτρόμαξα καὶ δὲν θὰ εἶπῃ τίποτε . . . Θέλω μόνη . . . (ἐργεῖται.) Θέλω τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἔκθεσιν, ναί, νὰ τὴν ἀναγνώσω ἐκ νέου. (πλησιάζει πρὸς τὴν εὐαριστερῶν τράπεζαν καὶ παρκτηρεῖ ἐντὸς τοῦ σύρτου. — Μεγαλοφώνως.) Ποῦ εἶναι τὸ κλειδίον τοῦ δωματίου τούτου; . . τὸ εἶχα βάλει ἐδῶ. Σὺ τὸ ἐπῆρες;

ΛΕΥΚΗ. Ποῖον, μαμά;

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Τὸ κλειδίον τοῦ δωματίου τούτου, . . τοῦ ἀδελφοῦ σου.

ΛΕΥΚΗ. Τὸ κλειδίον . . τὸ ἔχεις πάντοτε εἰς τὸ γραφεῖόν σου . . Δὲν τὸ ἔχω ἐγώ!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Τί ἔχεις λοιπόν; φαίναςαι ὡς νὰ θέλῃς νὰ δικαιολογηθῆς.

ΛΕΥΚΗ. Νὰ δικαιολογηθῶ!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Αὐτὴ τὸ ἐπῆρε! . . Διατί ὁμως; Ἐκαμα κακὰ εἰπούσα εἰς τὸν Πέτρον νὰ ἀναχωρήσῃ. Πλὴν καὶ ὁ Πέτρος θὰ ψευσθῆ. Θὰ ἐνοήσω. (μεγαλοφώνως) Τὸ θέλω τὸ κλειδίον. Λευκή, ὕπαγε νὰ τὸ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν Πέτρον. (κατ' ἰδίαν) Ὄχι, θὰ τὸν προειδοποιήσῃ. (κράζει) Πέτρε! Πέτρε!

ΛΕΥΚΗ. Ὑπάγω νὰ τὸν φωνάξω.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Περιττὸν, μετ' ἤκουσε. (κατ' ἰδίαν) ἤθελε νὰ τὸν προειδοποιήσῃ (Πρὸς τὴν Λευκὴν μεγαλοφώνως.) Προσπάθησε, κόρη μου, νὰ ἐμποδίσῃς ὀλίγον τὸν Ὀκτάβιον· ἔχω κᾶτι νὰ τὸν παραγγείλω. . . Ναί, φρόντισε νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ παρὰ αὔριον· ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μείνῃ σήμερον.

ΛΕΥΚΗ. Πολλὰ καλὰ, μαμά μου.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ὑπαγε, κόρη μου, ὕπαγε. (κατ' ἰδίαν.) Ἄν ὀλίγον ἠμπορέσω νὰ κρατηθῶ, θὰ τὰ μάθω ὅλα.

ΛΕΥΚΗ. (ἰδίᾳ πρὸς τὸν εἰσερχόμενον Πέτρον.) Δὲν εἶπα τίποτε ἀκόμη καὶ πρόσθε. (δέξερχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Κλείσε τὴν θύραν, Πέτρε. Ἐλάβεσ' λοιπὸν εἶδησιν τοῦ υἱοῦ μου;

ΠΕΤΡΟΣ. (ἀπορῶν.) Ποῖος σᾶς τὸ εἶπε τοῦτο τὸ πρᾶγμα, κυρία;

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἡ Λευκή.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἡ Κ. Λευκή ἔκαμε κακὰ νὰ σᾶς εἶπῃ πρόμοιον πρᾶγμα. . . Ἴσως εἶναι ψεῦμα, τὸ ὅποιον θὰ σᾶς κάμῃ νὰ λυπηθῆτε μετὰ ταῦτα.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Πῶς;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί, κάτι θὰ τρέχῃ. . . (ἡ Κ. Δεζωβιέρ κλονεῖται καὶ ὁ Πέτρος καθίζει αὐτὴν εἰς τὸ πρὸς δεξιὰ ἀνακλιτῶρον.) Ἐὰν ἦσθε ἡσυχος, καὶ ἐὰν ἠμπορήτε νὰ μὴ ταραχθῆτε, σᾶς τὰ λέγω ὅλα.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Καὶ δὲν βλέπετε πόσον εἶμαι ἀτάραχος!

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν φαίνεται τόσοσόν πολὺ. Ἄμα σᾶς εἶπῶ τὴν πρώτην λέξιν θὰ λειποθυμήσετε.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Σὲ παρκαλώ θερμῶς, θερμότητα. . . Ναὶ μὲν ἡ εὐτυχία αὐτὴ εἶναι ἀδύνατος, πλὴν ἀφου πρὸ μιᾶς ὥρας ἡ Λευκή μετ' ἔδωκε τοιαύτην ἐλπίδα, τὴν παρεδέχθην καὶ τὴν ἐνόησα. . . σὺ. . .

ΠΕΤΡΟΣ (ὑποκριτόμενος ἀφέλειαν.) Λοιπὸν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἶπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ναί, καλέ μου Πέτρε, παλαιέ μου φίλε. . . ὅλην τὴν ἀλήθειαν. . . Λοιπὸν;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἴδου τί ἐτρεξεν ἓνας ταξειδιώτης ἔφθασε σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς Ἄβρ, καὶ διηγήθη, κατὰ τύχην, ὅτι περιοδεύων ἀπῆντησεν ἓνα νέον. . . μετὸν ὅποιον συνεταξείδευσε. . . καὶ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ὠνομάζετο Ἀδριανὸς Δεζωβιέρ. . . Τότε τῷ εἶπαν ὅτι ἐμάθαμεν τὸν θάνατόν του, ὅτι ἐχάθη εἰς. . . δὲν ἤξεύρω ποῦ. . . αὐτὸς ὁμως ἀπεκρίθη, ὅχι· διότι ὕστερον ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν συνεταξείδυσάμεν καὶ οἱ δύο, καὶ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τὸν ἀφῆκα ὀλοζώντανον καὶ ὑγιέστατον. »

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (σκιρτῶσα ὑπὸ χαρᾶς.) Ποῦ τὸν ἀφῆκε;

ΠΕΤΡΟΣ. Ποῦ;

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ναί, ποῦ;

ΠΕΤΡΟΣ. Εἰς. . . (κατ' ἰδίαν, ποῦ νὰ εἶπῶ;)

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (ἔξω φρενῶν.) Ποῦ λοιπὸν, Πέτρε, ποῦ τὸν ἀφῆκε;

ΠΕΤΡΟΣ, (ἐντρομος.) εἰς τὴν Περσίαν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (ὠργισμένη ἐγείρεται καὶ πορεύεται πρὸς ἀριστερά.) Δὲν ἤξεύρεις τί λέγεις. . . εἰς τὴν Περσίαν. . . καὶ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. . . Ἀδύνατον!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (*ὀργισθεῖσα καὶ μεταβαίνουσα πρὸς ἀριστερά.*) Δὲν ἤξεύρεις τί λέγεις, Πέτρε . . . πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν . . . εἰς τὴν Περσίαν . . . εἶναι ἀδύνατον.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, ἀλλὰ καὶ σεῖς σφάλλετε . . . Μὲ μαλλόνετε, κυρία . . . Μαντεύετε περισσώτερα τοῦ ἀέοντος, καὶ μὲ ζαλιζετε.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Πέτρε! . . . Θεέ μου . . . τί ἰδέα! ὦ ἀθλία μου καρδιά! ἂν ἦτον ἀληθινόν . . . τὸν περιμένουν;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅχι, κυρία, ὄχι εἰς τὴν τιμὴν μου δὲν τὸν περιμένουν.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Λοιπὸν μὲ ἔγραψεν;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅχι δὲν σὰς ἔγραψε.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἐγραψεν εἰς σέ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅχι, κυρία, ὄχι αὐτός . . . Μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὸ γράμμα.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Καὶ διὰ τί;

ΠΕΤΡΟΣ. Διότι δὲν τὸ ἔλαβα.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ (*ἐξημέρη*) Μὲ φονεύεις, Πέτρε . . . ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν μὲ βρασιζεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον . . . Ταλαίπωρε! ἔχεις δίκαιον ἢ χαρὰ μὲ θανατώνει.

(*Πίπτει καταβεβλημένη εἰς τὸ ἀνάκλιτον.*)

ΠΕΤΡΟΣ. Κυρία . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἄφες με . . . ἔφες με.

ΠΕΤΡΟΣ (*κατ' ἰδίαν*). Τί νὰ κάμω; νὰ τοὺς φωνάξω; (*ὁπάγει εἰς τὸ παράθυρον.*)

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ (*ἐγειρομένη*). Ἄλλ' ἂν τοὺς ἠπάτησαν . . . ἂν χάσω τὴν ἐλπίδα! Ὅχι, ἡ Δευκὴ δὲν θὰ μὲ τὴν ἐδίδεν . . . ἢ εἰδησις εἶναι βεβία. ὦ! ναι, πιστεύω τὴν χαρὰν μου . . . ἢ μεγάλη αὐτὴ χαρὰ, ἢ ὁποῖα μ' ἐνθουσιάζει, εἶναι προαίσθημα, εἶναι ἀπόδειξις! . . . Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπέτραπε τόσον χαρὰν εἰς μητέρα, τῆς ὁποίας τὸ τέκνον θὰ ἦτον μέσα εἰς τὸν τάφον . . . Ἀφοῦ τὴν δοκιμάζω θὰ εἶπῃ ὅτι ὁ υἱός μου ζῇ . . . Ναι ζῇ, τὸ ἤξεύρω, τὸ αἰσθάνομαι.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, ΜΑΤΘΙΑΔΗ, ΠΕΤΡΟΣ.

(*Ἡ Μαθθίλδη εἰσέρχεται μεθ' ὄρμης ἀλλὰ ἀνακόπεται.*)

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (*Κατ' ἰδίαν*). Ἡ Μαθθίλδη! αὐτὴ θὰ προδοθῇ . . . ἤλλαξε τὸ κτένισμα τῆς κεφαλῆς, καὶ ἔκαμν ἐκεῖνο τὸ ἔποικον ἤρσεσκεν εἰς τὸν Ἀδριανόν. Τὸν περιμένει. (*Ἐπάγει πρὸς τὴν Μαθθίλδην καὶ λέγει.*) Μαθθίλδη!

ΜΑΤΘΙΑΔΗ (*μὴ τολμῶσα νὰ τὴν ἰδῇ*) Ἡ γλυκεῖα ἐλπίς σὰς ταράττει . . . ἤσυχάσατε. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν τολμῶ νὰ πιστεύσω τί λέγουν . . . ἔως εἶναι . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Διὰ τί στρέφεις τὰ βλέμματα;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Σὰς βλέπω καὶ λυπούμαι . . . καὶ τόσον ζωηρὰ συγκίνησις . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Εἶμαι ἰσχυροτέρα ἀφ' ὅσον νομίζεις, Μαθθίλδη, ἰδοὺ εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ μάθω τὴν εὐτυχίαν μου. — Περιμένεις τὸν Ἀδριανόν;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Τὸν περιμένω! . . . Ὅχι ἀκόμη.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (*ἐντόνως*) Ἡ εὐτυχία εἶναι ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν σου . . . Τὰ μάτια σου σπινθηροβολοῦν. Ὁ Ἀδριανὸς βεβαίως θὰ σὲ εἶδεν . . . εἶναι ἰδῶ!

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἠσυχάσατε . . . ὄχι . . . ὄχι.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ψεύδεσαι.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ὁρκίζομαι . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ψεύδεσαι . . . τὸν εἶδες.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Πόθεν τὸ συμπεραίνετε . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἠξεύρεις πόσον ἔγεινες εὐμορφῆ!

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἔστω, τὸν εἶδα' σεῖς ὅμως θὰ τὸν ἰδῆτε αὐρίον.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Δὲν σὲ ἀκούω πλέον. (*Ὁ Ὀκτάβιος καὶ ἡ Λευκὴ φαίνοται πρὸς τὸ βάθος, καὶ ἐρχοται νὰ τὴν καθουχάσωσι*) Δὲν ἀκούω πλέον τίποτε . . . Ἀδριανέ, υἱέ μου . . . ἤξεύρω ὅτι εἶσαι ἰδῶ . . . Ἐλα πλησίον ἔλα, Ἀδριανέ μου.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (*σειῶν τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἀλλὰ μὴ φαίνόμενος*) Μαμμά μου.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Νά . . . ἢ φωνὴ του! . . . (*πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν περὶ αὐτὴν. Ὁ Ἀδριανὸς ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ βλέπων τὴν μητέρα του ἀνακόπεται.*)

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, ΟΚΤΑΒΙΟΣ, ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ, ΛΕΥΚΗ, ΜΑΤΘΙΑΔΗ, ΠΕΤΡΟΣ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Δὲν τολμῶ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. (*ὕπαγουσα πρὸς τὸν Ἀδριανόν.*) Θάρρος!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Θεέ μου! (*Ὁ Ἀδριανὸς ὄρμη πρὸς τὴν μητέρα του, ἥτις ἀποβάλλει αὐτὸν διὰ χειρονομίας φιλοπαθειστάτης· καὶ αὐτὸς μὲν κλίνει γόνυ, ἐκείνη δὲ ἀτερίζουσα αὐτὸν καὶ παραφερομένη ὑπὸ χαρᾶς, ἐτραγκαλλίζεται τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ τὸν καταφιλῇ περιπαθίστατα*) Σὺ λοιπὸν εἶσαι, σὺ εἶσαι! . . . (*κλίνει καὶ αὐτὴ γόνυ*) Θεέ μου, Θεέ μου! χάρισέ με τον!

ΛΕΥΚΗ. Μαμμά μου!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (*ἐτραγκαλλιζομένη καὶ αὐτὴν καὶ τὸν υἱὸν ἐνταῦθα*). ἰδοὺ καὶ τὰ δύο μου τέκνα! . . . τὰ ἔχω πάλιν καὶ τὰ δύο! . . . (*τὴν ἀεργεῖρουσιν, αὐτὴ δὲ τείνουσα τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν Μαθθίλδην λέγει*) Κόρη μου!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, (*τείνων τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν Ὀκτάβιον*). Φίλε, καὶ ἀδελφέ μου!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. *(πρὸς τὸν Πέτρον)* Τί χαρά! καὶ ἐγὼ ὅς τις ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ εἶμαι εὐτυχής!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. *Ματθίῳ, Οκτάβιε!* τί ὡραία θὰ ζήσωμεν καὶ οἱ πέντε! *(ἰδὼν τὸν Πέτρον)* Καὶ εἰ, καλέ μου Πέτρε!

ΠΕΤΡΟΣ. *(ἐλθὼν πρὸς τὴν ἄκραν, ἀριστερά)* Εὐχαριστῶ, τέκνον μου! δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ με δώσετε μέρος εἰς τὴν εὐτυχίαν σας· τὸ πένω μόνος ἡ χαρὰ ὅμως αὐτὴ εἶναι μεγίστη. . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ἐγὼ ἀντέχω.

ΠΕΤΡΟΣ. Νὰ εὐχαριστήσετε ἡμᾶς. . . Ἐγὼ ὅμως προετοιμάζων τοὺς ἄλλους ἐξησθένησα. . . Ἄ! *(πίπτει εἰς ἔδραν.)*

ΛΕΥΚΗ. *(δραμοῦσα πρὸς αὐτόν)* Ἐλειποῦμαι.

ΠΕΤΡΟΣ. Ὄχι, ὄχι.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Μὴ ταραττεσθε, τέκνα μου. . . Δὲν ἀποθνήσκει κανεὶς ἀπὸ χαρὰν, ὡς εἶδετε.